REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 22/29, 1966 — Nos. 729-730 — 21st YEAR OF PUBLICATION

De kleine, belangrijke kring

Een Nederlandse fabrikant is op het idee gekomen om een kinderbewaarplaats bij zijn fabriek te bouwen.

Daardoor wil hij het voor getrouwde vrouwen mogelijk maken om te werken. Nu zijn Nederlandse vrouwen over het geheel niet zo gesteld op het hebben van een betrekking. Ht is daar veel minder usance dan hier. Het zal dan ook wel door de nood gedwongen zijn, dat die fabrikant dit ging doen: hij moet mensen hebben om zijn bedrijf aan de gang te houden. Mannen zijn er vrijwel niet te krijgen. En vrouwen kun je alleen krijgen als je ze een oplossing aan de hand doet wat de kinderen betreft. Zo bezien is de gedachte niet zo vreemd om bij de fabriek een kinderbewaarplaats te bouwen

Het woord is wat vreemd. Het doet wat koud aan. Kinder-bewaarplaats. In het Engels klinkt het wat milder: day-nursery. Maar het komt op hetzelfde neer. De kinderen worden bewaard, ze worden bezig gehouden, want vader en moeder zijn aan het werk.

Daar moet men die fabrikant niet zwart om aankijken. Die man moet wel iets doen om het hoofd te bieden aan een ontoereikende arbeidsmarkt. En de moeders dan? Wel, een extra inkomen valt niet te versmaden, vooral als de kinderen 'bewaard' worden.

Maar hier ontstaat juist de moeilijkheid.

Het kind is naar zijn aard niet op bewaring maar op opvoeding aangewezen. Er is een groot verschil tussen die twee en het wegcijferen van dit verschil is de oorzaak van veel ontreddering.

Het is een van de verdiensten van de huidige gouverneur-generaal van Canada, Zijne Excellentie Vanier, dat hij de stoot gegeven heeft tot de oprichting van het "Vanier Institute of the Family" *om het gezinsleven in Canada* in eer te herstellen.

Het gezin is een samenlevingsverband. Dit is wel een groot woord, maar het geeft toch de funktie van het gezin weer. Hierop rust de kerk en de natie.

En niet in het minst heeft het christendom op dit gezinsleven zijn stempel gezet. Zelfs daar waar het christelijk geloof geen opgeld meer doet, is de christelijke invloed in het gezin merkbaar.

De vader is meer dan de broodwinner en de moeder is meer dan degene die kookt en wast. Eigenlijk komen deze dingen op de tweede plaats. Zij zijn noodzakelijk, maar ze maken het gezin niet. Het is de verhouding van vader tot moeder — en omgekeerd — die een sfeer schept, waarin de kinderen opgroeien, en gevormd worden tot zelfstandige personen.

Het is eigenlijk maar een korte tijd: twintig, hoogstens dertig jaar en dan is de taak van het gezin ten einde. Dan volgen er weer nieuwe gezinnen. Maar die twintig jaren kunnen beslissend zijn voor het verdere leven van die kinderen, — en voor de kerk en voor de natie. Zijn die kinderen opgegroeid in en gevormd door een omgeving waarin liefde en vertrouwen de belangrijkste elementen waren, dan dragen ze dit verder. Heeft God de eerste en de centrale plaats in dat gezin, dan zullen de kinderen ook als ze zelfstandig geworden zijn, Hem voorop stellen. Natuurlijk, hiermede is niet gezegd, dat de dienst van God en de liefde tot God geen gaven zijn, die Hij Zelf schenkt. Maar het is eveneens waar, dat Hij door middel van de gezinnen werkt en Zijn Verbond voortzet.

Er wordt sterke drang uitgeoefend op onderwijsautoriteiten om kinderen richting en stuur te geven. Ook op christelijke opvoedkundigen. Dat behoeft niet verkeerd te zijn, als het maar niet een vluchtheuvel wordt, waarop de ouders gestrand zijn. De school, ook de christelijke school funktioneert het best als zij gestuwd wordt door een gezond gezinsleven.

Meermalen wordt gevraagd hoe wij invloed op de samenleving kunnen uitoefenen, hoe wij gehoord kunnen worden en hoe wij kunnen bekend maken wat ons standpunt is. Wij vragen ons af hoe wij onze evangelisatie meer effectief kunnen maken, hoe wij onze organisaties goed kunnen doen funktioneren, in het kort: hoe wij onze mensen mobiel kunnen maken. Bij alle antwoorden die wij vinden, moge het ons niet ontgaan, dat het christelijk gezin DE pijler is, waarop veel rust.

De kerk, onze organisaties, onze scholen, heel onze samenleving wordt bepaald door het wezen van dat kleine kringetje, dat wij gezin noemen. Het is de cel, van waaruit de grootste invloed wordt uitgeoefend op het leven rondom ons. Daarom wordt de individuele mens gebouwd en gevormd.

D.F.

DE KASSIER WAS VERBAASD . . .

De kassier van de Deutsche Bank was lichtelijk verbaasd, toen een client een gigantische reischeque op de balie deponeerde. De traveller cheque was speciaal in Hongkong geweven ter gelegenheid van het feit, dat American Express Company 75 jaar geleden met deze service begon.

Ik las een Psalm

Groots moet het zijn om te wonen
in het bloeiende rijk
van psalm 72,
waar een koning regeert met recht,
dat rècht is,
en alle mensen de waarheid spreken,
—hoor je?—niets minder dan
de waarheid —
vrede glanst er als sneeuw
op de toppen der bergen
en de heuvels zijn groen
van gerechtigheid —
als regen regen op dorstige weiden, zo valt
de liefde van de koning
op Zijn vertrouwend volk
en — zie je het? — daardoor
haalt de boer een oogst binnen
boven elke hoop,
de stadsmens glimlacht bij het werk
zijn ogen dragen licht,
de zeeman vaart fluitend
de havens in en uit,
voor rampen vreest hij niet —
niemand, die hier nog eenzaam is
of tevergeefs om hulp schreit,
van dood en al dood's schaduwen
maakte de koning vrij —
tot uit de verste plaatsen
brengt men Hem dankbaar hulde toe,
want Zijn gezag verbant de nacht
rondom de evenaar! —
denk je dat in: geen prikkeldraad,
geen oorlog, geen verdrukking,
geen honger en geen rassenhaat,
geen schuld en geen gebrokenheid,
maar vreugde zonder eind —
luister, nu klinkt een kerkklok zuiver . . .
en hebben alle burgers oren!
in land na land knielen ze neer,
hun handen gestrekt naar het witte huis
van die Redder met het laatste woord,
van hun bloedeigen Koning —
hun lippen liefkozen éne Naam,
zo teer als een nieuwgeboren kind,
zo sterk als een held, die het kwaad overwon
een Naam, wonderlijk —
en over de bergen ruist hun gebed
en door de dalen echoot het
en al aarde's hoofdsteden zingen eenstemmig,
een groet, die zich mengt met
het loflied der engelen:
AVE HEER JESU, VOL VAN GENADE,
DE WERELD WEERSPIEGELT UW
HEERLIJKHEID!

\- -

mijn God, wat een psalm!
wie zegt met de dwaas, dat U dood bent?
peilt Gij niet de diepste verlangens
van deze moe-tastende eeuw?
zie, hoe men ook hoopt U te vinden,
Gij wacht . . . langs één Naam onze Vader —
erbarm U,
erbarm U,
toon vele zoekers de weg
naar het stralende rijk
van Uw vrede.

Tini Van Ameyde

"VREEMD WOORD"

De meesten van onze lezers zullen wel eens dat mopje van die voorlezer hebben gehoord, die bij elke moeilijk uit te spreken naam in de Bijbel mompelde: "Vreemd woord".

Wij nemen het die ouderling niet kwalijk, want meer dan eens struikelen wij zelf over vreemde woorden die wij voortdurend in dag- en weekbladen tegenkomen. Misschien hindert dat vele gebruik van vreemde woorden ons. Waarom gebruiken die schrijvers geen onverbloemd Nederlands, vragen we ons af.

In vele gevallen is het beslist onnodig om dergelijke 'stadhuiswoorden', zoals men ze noemt, te gebruiken, aangezien een zuiver Nederlands woord met dezelfde betekenis evengoed bestaat.

In andere gevallen ligt de zaak echter wat anders. Wanneer het woord een *begrip* betreft gebruikt men gemakshalve graag een vreemd woord om zodoende in één woord te zeggen wat men anders met enkele zinnen zou moeten doen. Wij gebruiken bijvoorbeeld het woord antithese. Dat is geen doorzichtig, Nederlands woord. In begrijpelijk Nederlands zou men in één woord de betekenis van de anti-these niet kunnen omschrijven. Wij gebruiken zo allemaal onze 'vaktermen', waarvan een buitenstaander weinig begrijpt. Men zal daarom, indien men onbekend is met de gebezigde 'vakterm', de moeite moeten nemen om de betekenis gewaar te worden.

Eén van die vreemde woorden die men tegenwoordig herhaaldelijk in de bladen leest is het woord *secularisatie*.

Men spreekt b.v. over onze gesecülariseerde maatschappij, de gesecülariseerde mens, het secularisatieproces. Er is onlangs zelfs een boek verschenen getiteld: *The Secular City*.

Wat betekent het woord secularisatie? Wat bedoelt men ermee? Vooral omdat men met dit woord een proces aanduidt dat in ónze tijd gaande is, zullen we ons met de betekenis van dit woord op de hoogte moeten stellen.

DE BETEKENIS VAN HET WOORD

Het woord secularisatie is geen woord van de laatste tijd. Gedurende de Franse revolutie werd het reeds gebruikt. In die tijd werden de vele landerijen en bezittingen van de R.K. kerk door de staat onteigend. Dergelijke eigendommen gingen toen van de kerk over in handen van de 'wereld'. Deze handeling noemde men het seculariseren van kerkelijke goederen.

Wanneer een kloosterling toestemming (dispensatie) krijgt om het klooster te verlaten, omdat hij zich ongeschikt acht aan de verplichtingen en beloften van het klooster te voldoen, spreekt men eveneens over secularisatie. Zo'n kloosterling gaat dan opnieuw de 'wereld' in.

Het woord seculum wordt in de Bijbel ook wel gebruikt voor de tegenwoordige wereld.

Het is daarom begrijpelijk, dat men, wanneer men b.v. spreekt over het verbannen van de Bijbel en het gebed op de openbare scholen, spreekt over het secularisatieproces op de openbare school.

Overal ziet men trouwens, dat godsdienstige normen worden ondermijnd en dat de godsdienst zelf een minder belangrijke rol gaat spelen in de samenleving. De mens wil autonoom zijn. Dat wil zeggen: hij wil zelf de baas zijn. Zelf uitmaken wat goed en slecht is. God en Zijn wet tellen niet meer mee. Tot zover wat de secularisatie in de *wereld* betreft.

Men kan echter ook over secularisatie spreken op het gebied van de *godsdienst*. Wanneer sociale hervormingen als godsdienstige handelingen worden beschouwd of een politieke leider (Hitler) als een 'middelaar' wordt gezien, dan kan men eveneens over secularisatie spreken. Zo wordt het specifiek godsdienstige neergehaald naar het menselijke vlak.

Over secularisatie is nog heel wat meer te schrijven. De betekenis die men aan dit woord geeft is niet altijd eensluidend. In ons blad kunnen wij hierop onmogelijk dieper ingaan. Wanneer onze lezers over secularisatie horen spreken betekent het meestal de ontkerstening van het leven. Met an-

(Vervolg op pag. 2)

VOOR DE FARMERS

Over farmersorganisaties, staken en 'road'-blokkades

III

Over het ontstaan van de machtige labour unions behoeven wij hier niet te schrijven, wij weten dat wel. Wij weten ook, dat toen die unions er nog niet waren, het niet zo best was voor de arbeider en hij zonder meer uitgebuit werd.

Aanvankelijk hebben deze unions veel goed gedaan en de opbouw en welvaart bevorderd. Maar hun macht en hun eisen hebben de grens van een verantwoordelijke opbouw reeds ver overschreden. Zij vragen nooit of hetgeen zij eisen de samenleving of hun medeburgers schade zal doen. Zij breken de opbouw van onze maatschappij en misbruiken hun macht op alle levensterrein en leven bij het grootste egoïsme dat maar denkbaar is.

Om niet onder te gaan in deze revolutie is onze Chr. labour organization tot stand gekomen. Voor hetzelfde doel vecht ook de Chr. Farmers Organization reeds jarenlang. Helaas, van onze duizenden farmers zijn er slechts enkele honderden die daadwerkelijk onze organisatie steunen. Als dat niet direct verandert is het te laat en zijn wij meegezogen door de grote neutrale unions voor wij zelf goed weten wat er gebeurd is. De belangen van de farmer worden op dit moment wel besproken door onze regering. Meerdere farmersorganisaties zijn daarbij betrokken. De Christelijke farmersorganisatie niet! Er wordt gesproken over U, maar zonder U! In Nederland heeft de C.B.T.B. de volle plaats van een farmersorganisatie bezet. Maar onze Christelijke farmers hier hebben zichzelf buitengesloten.

Op het moment dat dit geschreven wordt is het resultaat van de Farmers Union en Labour Unions besprekingen nog niet bekend. Wel weten wij dat de Farmers Union besloten heeft met ingang van 25 juli de tractorparades weer voort te zetten. Met groepen van 50 tractors zullen zij de wegen dan beter blokkeren dan ze tot nu toe gedaan hebben. Zij leren het nog wel! In somige plaatsen is er een samenspreking van de Farmers Union met de "Federation of Agriculture". Misschien dat daar nog iets goeds uit voortkomt. De federatie heeft echter tot hiertoe nog niet veel goeds gezegd van de Union en de methoden die zij toepast en toepassen wil, zij zeggen dat de kopstukken van de Union wel veel kabaal maken en veel eisen stellen, maar nog helemaal niet bewezen hebben goede leiders van een farmersorganisatie te zijn.

Mr. Miller, de woordvoerder van de Farmers Union, is hier echter niet van onder de indruk als hij zegt: "In looking after our problems we hope persons not involved do not get their toes stamped on. But if they do, that is too bad: we have had ours stamped on plenty in the past."

Een onbekende schrijver heeft in C.C. van 8 juli jl. een artikel geschreven onder het opschrift "Stijgende prijzen". Wat wij lezen in het slot van dit artikel is wel in contrast met de geest van de Farmers Union leiders. Wij lezen daar: "Het wordt tijd dat men in onze tijd wat meer de nadruk gaat leggen op het samenleven, ook wanneer het op lonen en prijzen aankomt. Allen zullen moeten meewerken tot de opbouw van een verantwoordelijke maatschappij, waar een ieder, werkgever en werknemer, regering en vakvereniging zijn plichten niet laat overstemmen door zijn rechten."

In dit hierboven genoemde artikel dat ook een overzicht geeft van de wereldgraansituatie wordt ook over de tarweprijzen geschreven., Blijkbaar gaat de schrijver van de gedachte uit dat de stijgende tarweprijs het brood duur maakt, doch hoe vreemd het ook lijkt, het behoeft niet zo te wezen. Ongeveer 12 jaar geleden hadden wij op een onzer farmersvergaderingen een spreker van de regering. Een farmer stelde de vraag hoe het mogelijk was dat enige jaren geleden het brood 16 cent kostte toen de tarweprijs 2 dollar per bushel was en 18 cent nu de prijs van de tarwe nog geen 1½ dollar is. En het antwoord van de spreker: "De prijs van de tarwe heeft weinig invloed meer op de prijs van het brood. Of het kleine beetje tarwe dat in een brood verwerkt wordt één of twee dollar per bushel kost maakt niet veel uit. Het arbeidsloon, de verpakking, het verse broodje, het thuisbezorgen en al die dingen doen de prijs van het brood stijgen, al wordt over 5 jaar de tarwe gratis geleverd, dan zal nog het brood duurder worden."

"Maar," zo vervolgde de spreker, "doe net als mijn grootvader en bak het zelf voor een week tegelijk en eet goedkoop inplaats van duur brood."

U ziet, het is niet altijd de prijs die de farmer voor zijn product ontvangt, die het leven voor de burger duur maakt, het is heel vaak hetgeen aan de plank en de strijkstok blijft hangen alvorens het product op de plaats van bestemming is, dat ons de stijgende prijzen bezorgt.

Met de melk is het ook zo gesteld. De huisvrouw betaalt ongeveer het dubbele van hetgeen de farmer ontvangt. Op 1 juli jl. is de melkprijs voor de farmer met 1,2 cent verlaagd, doch de straatprijs is 3 cent naar boven. Ook hier is het weer zo, dat het overgrote deel van de stijgende prijzen niet ten goede komt van de "producer".

De grote oorzaak van deze misstanden is ons verouderd en scheefgegroeid marktsysteem. De opbouw van een goed marktsysteem is een werk voor alle farmersorganisaties hetgeen farmers en burgers ten goede komt. Een staking of roadblokkades kunnen hier geen oplossing geven. Hierover de volgende maal verder.

C.V.

"Vreemd Woord"

(Vervolg van pag. 1)

dere woorden: een wereld zonder God. Tenminste zonder de God van de Bijbel.

TOEJUICHEN OF BEKLAGEN?

Wij zullen toch de vraag nog onder ogen moeten zien of dit secularisatieproces in onze samenleving te betreuren is of moet worden toegejuicht.

Want deze vraag komt b.v. ter sprake in de hedendaagse discussie over het verbannen van het gebed en de Bijbel op de openbare school.

Sommigen beweren dat men alles in het werk moet stellen om het gebed en de Bijbel op de openbare school te houden. Wat blijft er anders van het Christelijke Amerika over, zo vraagt men zich af.

Anderen hechten weinig waarde aan het bidden van een formuliergebed en het voorlezen van een Schriftgedeelte wanneer de onderwijzer(es) toch niet gelooft.

Wie heeft gelijk?

De zaak is m.i. wat ingewikkelder dan beide uitersten beweren.

Wanneer het secularisatieproces — de vervreemding van God — toeneemt, heeft het tot gevolg dat het beleven van ons christen-zijn in deze wereld *moeilijker* wordt. Vooral voor de jongere generatie.

Wij zullen ons steeds meer als 'vreemden' op deze aarde gevoelen, die de taal en de handelwijze van onze tijd niet verstaan. Het zal voor ons bovendien steeds moeilijker worden om niet meegezogen te worden. We zullen herhaaldelijk voor de keuze worden gesteld: meedoen met de gangbare moraal van de tegenwoordige tijd of alleen staan. Die beslissingen vallen vooral op het kantoor, in de fabriek, op de universiteit. Op plaatsen dus waar wij met andersdenkenden, die in hun denken niet meer door christelijke invloeden worden geleid, in aanraking komen. Het secularisatieproces maakt het voor *ons* dus moeilijker.

Daar wij geloven dat het onderhouden van de geboden van God ook de niet-christenen — en in ruimer verband de samenleving — ten goede komt, zien wij het secularisatieproces niet als *uitsluitend* winst. Toch mogen wij de andere kant van het secularisatieproces niet over het hoofd zien.

Maakt het voor de niet-christenen zoveel verschil als men het christelijke sausje moet missen? Want eerlijk gezegd, heel wat godsdienstigheid, zoals b.v. uitkomt in het kerkgaan, het bijbellezen en bidden op de openbare scholen, betekent maar weinig. Men wil nog graag wat van de 'geestelijke' dingen weten. Men is toch geen 'heiden'.

Het christelijke geloof is voor dergelijke mensen gelijk aan wat moraal, een beetje menselijk fatsoen. Het gevolg is dat volgens de publieke opinie het christendom eigenlijk een tak van het humanisme is met een kerkelijk kleurtje. Dat is alles. Nu, tegen een dergelijke organisatie heeft men over het algemeen geen bezwaar. De kerk doet immers veel goed — voor de jeugd en op sociaal terrein.

Wanneer nu dit soort 'christendom' door het secularisatieproces gaat instorten dan moeten wij dit toejuichen. Want dit verwaterde humanistische geloof doet het ware evangelie alleen maar kwaad. Men verwart zo het bijbelse evangelie met de leefregels van Jezus in de bergrede: hebt uw naaste lief als uzelf, hebt uw vijanden lief, enz.

Door het secularisatieproces wordt het ware christelijke geloof weer zichtbaar en raakt het niet langer bedolven onder allerlei godsdienstigheid.

Men moet er echter wel rekening mee houden dat er tegelijkertijd een secularisatieproces gaande is op *godsdienstig* terrein. Alle nadruk valt dan op sociale hervormingen en menselijk middelaarswerk. De kerk zal zolang de wereld bestaat trouwens wel concurrentie hebben.

Over het algemeen kunnen we toch zeggen dat, ook al zal de christen het, als gevolg van het secularisatieproces, moeilijker krijgen in deze wereld, het christelijk geloof zelf scherper zal afsteken tegen de geseculariseerde leef- en denkwereld.

Paul Tameling

WAAROM REIST U BIJ VOORKEUR PER HOLLAND-AMERIKA LIJN?

Wij denken dat het is omdat:

1. U kunt kiezen uit meer dan vijftig afvaarten naar Rotterdam (vanuit Montreal en New York tesamen zijn er dit jaar precies 53).
2. U kunt rekenen op goede Hollandse maaltijden, attente Hollandse bediening, Hollands amusement en natuurlijk Hollandse medepassagiers.
3. U kunt genieten van een heerlijke ontspannende zeereis, wat U zou missen als U ging vliegen; bovendien kunt U per schip 275 lbs. bagage per persoon gratis meenemen.
4. ... de namen s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, RYNDAM en m.s. PRINSES MARGRIET toch eigenlijk voor zichzelf spreken!

Eerstvolgende afvaarten:
van Montreal/Quebec 9 augustus, 1 september, 24 september, enz.

Vanuit New York: te veel om op te noemen.
Raadpleeg Uw reisbureau!

VAAR MET EEN "HAPPY SHIP"
VAN MONTREAL/QUEBEC OF NEW YORK NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL – TORONTO – CALGARY – VANCOUVER
Halifax: Furness, Withy & Co. Ltd., Gen.-Agent

NIEUWE VOORSTELLEN VOOR GODSDIENSTVRIJHEID IN SPANJE

Door een commissie zijn nieuwe regelingen ontworpen ten behoeve van de niet-R.K. Spanjaarden in verband met de godsdienstvrijheid. In 1963 waren dergelijke voorstellen door de minister van buitenlandse zaken, Fernando Maria Castiella, aan de regering voorgelegd. Na een levendige discussie hierover in de regering werden geen verdere beslissingen genomen omdat men eerst de uitspraak van het Concilie wilde afwachten. Aangezien het Concilie zich gunstig over de godsdienstvrijheid heeft uitgelaten, zijn nieuwe voorstellen ontworpen die de niet-R.K. Spanjaarden nog meer vrijheid toestaan dan in het vorige ontwerp het geval was.

De volgende bepalingen worden in het nieuwe ontwerp voorgesteld:

- Niet R.K. Spanjaarden zijn niet langer verplicht godsdienst-oefeningen in het leger bij te wonen.
- Spanjaarden die R.K. zijn gedoopt kunen de R.K. Kerk verlaten door hun wens aan de publieke notaris bekend te maken. Men is dan wettelijk ontheven van allerlei kerkelijke belasting, enz.
- Burgerlijke huwelijken van niet-R.K. Spanjaarden zullen door de staat worden erkend.
- Niet-R.K. Spanjaarden hebben het recht eigen scholen te bezitten, eigen religieuze lectuur te publiceren, nieuwe plaatsen voor de eredienst te bouwen, en eigen begraafplaatsen te stichten.
- Protestantse predikanten, Joodse rabbi's en andere religieuze leiders worden vrijgesteld van militaire dienst.

Indien deze regelingen door Franco en zijn ministers worden aanvaard, dan zullen zij tegen het einde van dit jaar door een R.K. instantie moeten worden goedgekeurd.

Gezien de uitspraak van het Vaticaanse Concilie en de opstootjes van de R.K. studenten in Barcelona, is het niet onmogelijk dat de godsdienstvrijheid voor de Protestanten in Spanje eindelijk werkelijkheid zal worden.

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

....

Zie HOLLAND

25% korting

op de speciale groepsreis per Holland-Amerika Lijn.

Heen S.S. Rijndam — 31 augustus
Terug S.S. Maasdam — 12 oktober

Retour Montreal-Rotterdam vanaf $345.50.

Boek nu bij
LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av.,Toronto 17 Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Wandteksten naar eigen keuze

Voor gecalligrafeerde wandteksten (huwelijk, belijdenis, jubileum) in IVOORGOUDEN lijst, zorgt:

Woudstra's Book House

12028 - 81 Street   Phone: 479-0159
EDMONTON, ALTA.

Vraagt prijsopgave van dit HANDWERK in 9 diverse maten.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St.   EM 6-9488
Sarnia: 133 N. Front   ED 6-6169

C. C. met vakantie

In verband met de jaarlijkse vakanties zal ons blad volgende week NIET verschijnen.

Het eerstvolgende nummer van Calvinist-Contact zal daarom het nummer van 5 AUGUSTUS zijn.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Supersonische vliegtuigen te gevaarlijk ?

Momenteel is men in Amerika bezig met het ontwerpen van een supersonisch passagiersvliegtuig. Twee ondernemingen zullen in het begin van 1967 hun ontwerpen aan de regering voorleggen waaruit de Amerikaanse regering een keuze zal moeten maken.

Het supersonische vliegtuig, afgebeeld op de foto, is van de Boeing onderneming. Lockheed Aircraft Corporation werkt eveneens aan een vliegtuig dat met een snelheid van 1800 mijl per uur op een hoogte van 70.000 voet passagiers in 2½ uur van New York naar Los Angeles kan vervoeren. Het vliegtuig zelf is bijna zo groot als een sportveld en in één vleugel zouden 100 auto's kunnen worden geparkt.

Na de tweede wereldoorlog is het vliegverkeer zo toegenomen dat men steeds grotere en snellere vliegtuigen gaat bouwen. De Boeing 707 en de Douglas DC-8, die over meer dan 100 zitplaatsen beschikken, maken dagelijks twee keer een retourvlucht van Chicago naar Los Angeles. In een maand tijds leveren deze vliegtuigen een miljoen dollar op, zodat het niet te lang duurt voordat de vliegtuigen van $8 miljoen zijn betaald. De Douglas DC-9 en de Boeing 727 doen het nog beter dan hun voorgangers. Eindelijk schijnen de luchtvaartmaatschappijen winst te maken. Dit is echter slechts het begin van de fabelachtige ontwikkeling. President Johnson heeft onlangs opdracht gegeven een militair transportvliegtuig te laten bouwen met 700 zitplaatsen. Indien dergelijke vliegtuigen zouden worden gebruikt voor passagiervervoer dan zou een retourvlucht naar Europa zo'n $300 kosten.

In april heeft de Pan America reeds 25 grote Boeing 747 straalvliegtuigen besteld, elk met een capaciteit van 490 passagiers.

"Er zit toekomstmuziek in," zeggen de luchtvaartmaatschappijen. Zou men nog geen stapje verder gaan? Zou het niet mogelijk zijn supersonische vliegtuigen te bouwen voor passagiersvervoer? Indien dit mogelijk zou zijn moeten de Amerikanen toch de eersten zijn die met zo'n vliegtuig voor de dag komen.

Aangezien Engeland en Frankrijk in 1962 een verdrag hebben gesloten om gezamenlijk een supersonisch vliegtuig, Concorde, te bouwen, wordt er op de Amerikaanse regering veel pressie uitgeoefend om grote bedragen aan geld beschikbaar te stellen voor het bouwen van zo'n vliegtuig. Want de onderneming loopt nogal in de bedragen. Om te beginnen moet men reeds over een $4 biljoen beschikken. Aangezien de Vietnamese oorlog heel wat 'huishoudgeld' opslokt komt een dergelijke uitgave de regering *nu* niet goed van pas. Bovendien worden hier en daar stemmen gehoord die zich afvragen of zo'n vliegtuig *technisch* uitvoerbaar is. Anderen betwijfelen het of een supersonisch vliegtuig *zakelijk* ooit winstgevend zal zijn, vooral nu de Amerikaanse luchtvaartmaatschappijen het type 747 straalvliegtuigen in dienst gaan nemen.

TECHNISCHE MOEILIJKHEDEN

De Amerikaanse luchtmacht heeft gedurende en na de tweede wereldoorlog reeds enige ervaringen opgedaan met supersonische vliegtuigen. U hebt zelf waarschijnlijk wel eens een vliegtuig door de geluidsbarrière horen gaan. Het veroorzaakt een hevige knal die aan een ontploffing doet denken. Deze vluchten zijn meestal van korte duur. De B-58 Hustler heeft echter de 8000 mijl van Tokio naar Engeland gevlogen, waarvan 1400 mijl werd gevlogen met supersonische snelheid. Lt. Col. George A. Andrews was een van de mannen die deze vlucht heeft meegemaakt. In een lezing voor de British Guild of Air Pilots and Navigators heeft hij over zijn ervaringen van de vlucht verteld. Hij deelde onder meer mee, dat de temperatuur van de 'skin' van het vliegtuig soms opliep tot 300 graden F. Dit is slechts één moeilijkheid waarmee men rekening heeft te houden.

Mr. John E. Gibson noemt in een artikel in *Harper's Magazine*, (juli 1966) nog een rijtje moeilijkheden op.

Op een hoogte van 70.000 voet, zo schrijft hij, is de luchtdruk in de cabine sterk verminderd. Het gevolg is, dat het bloed in het menselijk lichaam niet langer wordt samengeperst en erg warm wordt, hetgeen de dood tengevolge heeft. Een passagier zou in dit geval een astronautpak aan moeten trekken, om dit te voorkomen.

Ingeval van een onweer moet de piloot er rekening mee houden dat hij over voldoende tijd beschikt om een wolk te omzeilen. Een B-58 kan op 50 mijl afstand nog afzwenken, maar bij de Mach 3 heeft men tenminste 100 mijl nodig om een botsing met een wolk te voorkomen. Volgens een rapport is er een B-58 door een onweerswolk verongelukt. Twee andere B-58's zijn door een verraderlijker supersonische vijand verongelukt. Door de verandering van druk heeft een supersonisch vliegtuig moeilijkheden om in evenwicht te blijven. Het verplaatsen van twee passagiers kan een behoorlijke 'opschudding', ja zelfs ernstige ongelukken veroorzaken.

Men zal ook met de kosmische afstraling rekening moeten houden, die op 70.000 voet hoogte meer dan tweemaal zo intensief is als op de aarde. Men zal op dit gebied nog heel wat ervaring moeten opdoen voordat men met zekerheid kan vaststellen dat een dergelijke uitstraling geen nadelige gevolgen heeft op de bestanddelen van het vliegtuig of de gezondheid van de passagiers.

Op een van de vluchten van New York naar Parijs met een USAF Hustler was, als gevolg van de snelheid, elke verbinding met de diverse radiostations verbroken. Dit kan voor passagiers en vliegtuig noodlottig zijn.

Wij hebben slechts enkele technische moeilijkheden genoemd. Wellicht kunnen deze op de duur worden ondervangen. De technische wonderen zijn de wereld nog niet uit! Zelfs al zou dit het geval zijn, dan blijft het nog de vraag of zo'n supersonisch wonder financiëel rendabel is.

DE ZAKELIJKE KANT

De meeste luchtvaartmaatschappijen hebben nogal eens met financiële moeilijkheden te kampen gehad. De ontwikkeling op het gebied van de vliegtuigbouwkunde is de laatste jaren zo toegenomen, dat de maatschappijen grote sommen geld nodig hebben om telkens weer machines te kopen die aan de eisen van de tijd voldoen. Vooral de kleinere maatschappijen hebben een zware strijd om het hoofd boven water te houden. Het komt toch de eer van een land te na indien een nationale luchtvaartmaatschappij ter ziele zou gaan. Veel maatschappijen voelen er dan ook weinig voor om vliegtuigen te kopen waarvan men niet zeker is, dat zij zoden aan de dijk zetten.

Volgens een rapport blijken de gebruikskosten van een Mach 3 op lange afstanden 26% hoger te liggen dan die van een gebruikelijk straalvliegtuig, terwijl de kosten voor korte afstanden (New York-Los Angeles) 43% hoger zijn.

Het dalen en opstijgen levert eveneens vele moeilijkheden op. De supersonische vliegtuigen moeten niet langer in de lucht behoeven te zijn dan noodzakelijk is, want dit kost de maatschappij teveel aan benzine. Wanneer zo'n vliegtuig 30 minuten zou worden 'opgehouden' alvorens het kan landen dan verbruikt het vliegtuig een extra 10 ton benzine. Bovendien moeten de andere vliegtuigen op het vliegveld ruimte maken voor hun grotere broer, die een $25 tot $40 miljoen moet kosten, terwijl het type straalvliegtuig dat men tegenwoordig meestal gebruikt $8 miljoen kost. De prijs ven een supersonische 'trip' zal dan ook niet laag zijn.

Men vraagt zich af of de passagiers ooit zoveel extra geld voor hun retourkaartje willen betalen, enkel en alleen omdat de tocht enkele uren korter duurt. Men zit dan liever wat langer in het vliegtuig voor minder geld en op een geriefelijker manier.

De ontwikkeling van het supersonische vliegtuig is nog in een beginstadium. Men kan nog weinig voorspellen over het resultaat van de experimenten. De tijd zal het leren.

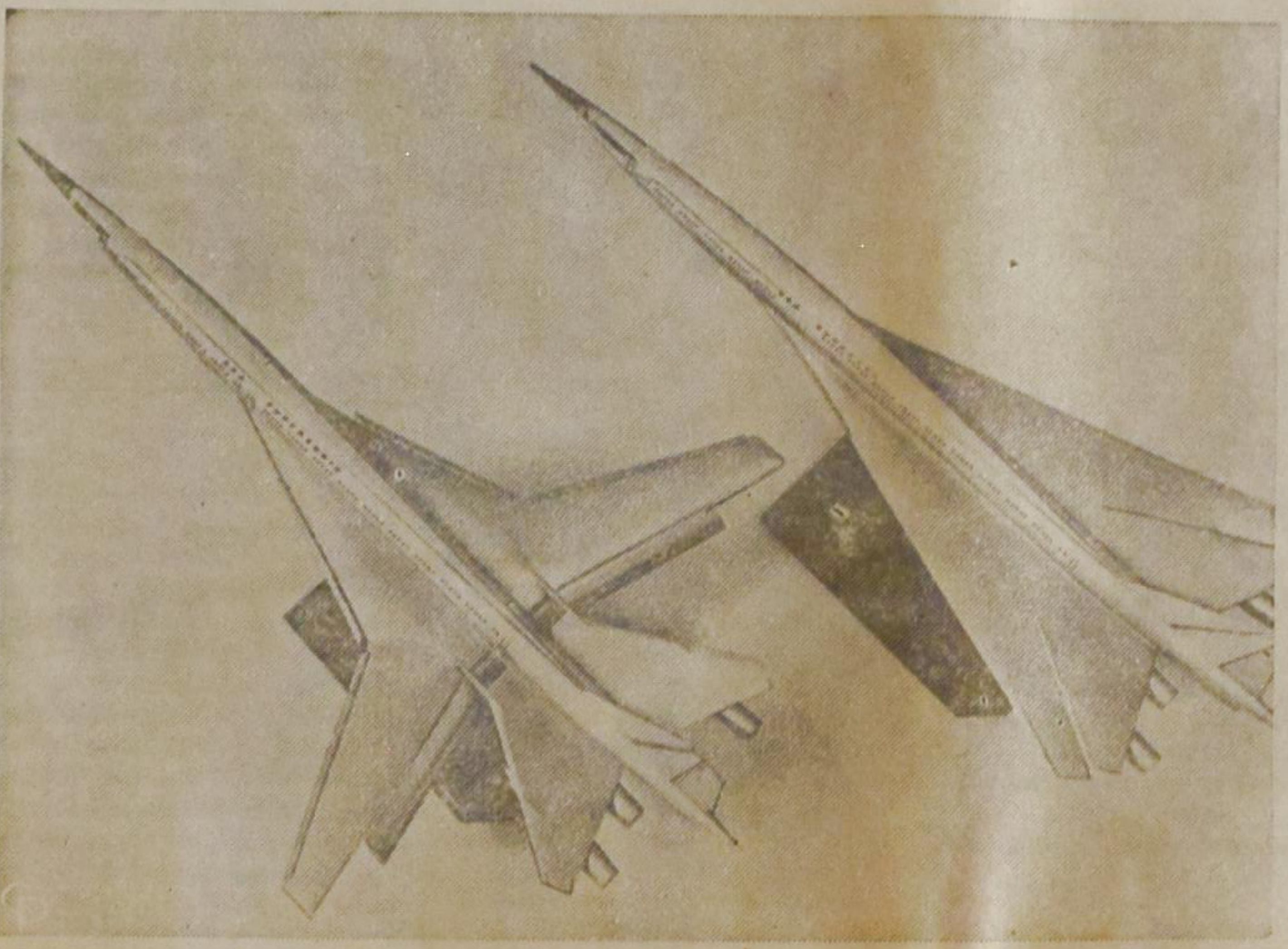

SUPERSONISCH TRANSPORTVLIEGTUIG — Deze twee modellen van het nieuwe Boeing supersonische vliegtuig werden in New York vertoond. Het vliegtuig met 300 zitplaatsen zal een snelheid van 1.800 mijl per uur kunnen bereiken. Bij een supersonische vlucht (rechts) worden de vleugels, die bij een subsonische vlucht (links) uistaan, naar binnen geslagen.

De KLM stelt drijvend hotel "Mermaid" gereed voor het seizoen

Toen op 4 juli voor de eerste maal gasten werden ingeschreven in het register van het drijvend hotel "Mermaid", was Amsterdam 130 hotelbedden rijker geworden. De Nederlandse Dok- en Scheepsbouw Maatschappij heeft geen tijd verloren laten gaan met de bouw van dit voor Europa unieke hotel, dat op 2 juli officiëel werd geopend. Want nauwelijks acht maanden, nadat de KLM de bouwopdracht aan de N.D.S.M. had verstrekt, trokken sleepboten op 30 juni het kant en klare gevaarte reeds naar de Oosterdokskade, waar het verder iedere gedachte aan varen laat varen, om een vastgemeerde plaats onder de Amsterdamse eerste klasse hotels te gaan innemen.

Hotel "Mermaid" kan in de 65 tweepersoons kamers huisvesting bieden aan in totaal 130 gasten, die door de gunstige ligging in de buurt van het Centraal Station slechts weinig tijd nodig hebben om het centrum van Amsterdam te bereiken.

"Mermaid" is een hotel-garni en hoewel men er dus geen uitgebreide maaltijden kan krijgen, bestaat wel de mogelijkheid om in de bar eenvoudig te bereiden snacks en gegrilleerde gerechten te bestellen. De ontbijtzaal, waar 80 gasten hun ochtendmaal kunnen nuttigen, vormt, als een aparte opbouw op het dakterras, een extra derde verdieping.

Alle kamers hebben douche en toilet en zijn ingericht met twee bedden, een fauteuil, een bureau, een telefoon, een grote kast en een kleine kast. De oppervlakte beslaat 5 x 3,5 meter, inclusief de badkamer van 1,2 x 2,5 meter.

Grote aandacht is besteed aan de geluidsisolatie. De scheidingswanden zijn dubbel uitgevoerd, terwijl men ook voor de vloeren geluiddempende voorzieningen heeft getroffen. Het hotel is uiteraard geheel centraal verwarmd en van een lift voorzien.

K.L.M.-News

Lambert Huizingh

Acredited Public
Accountant and Auditor
Commisioner for taking
Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

•

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

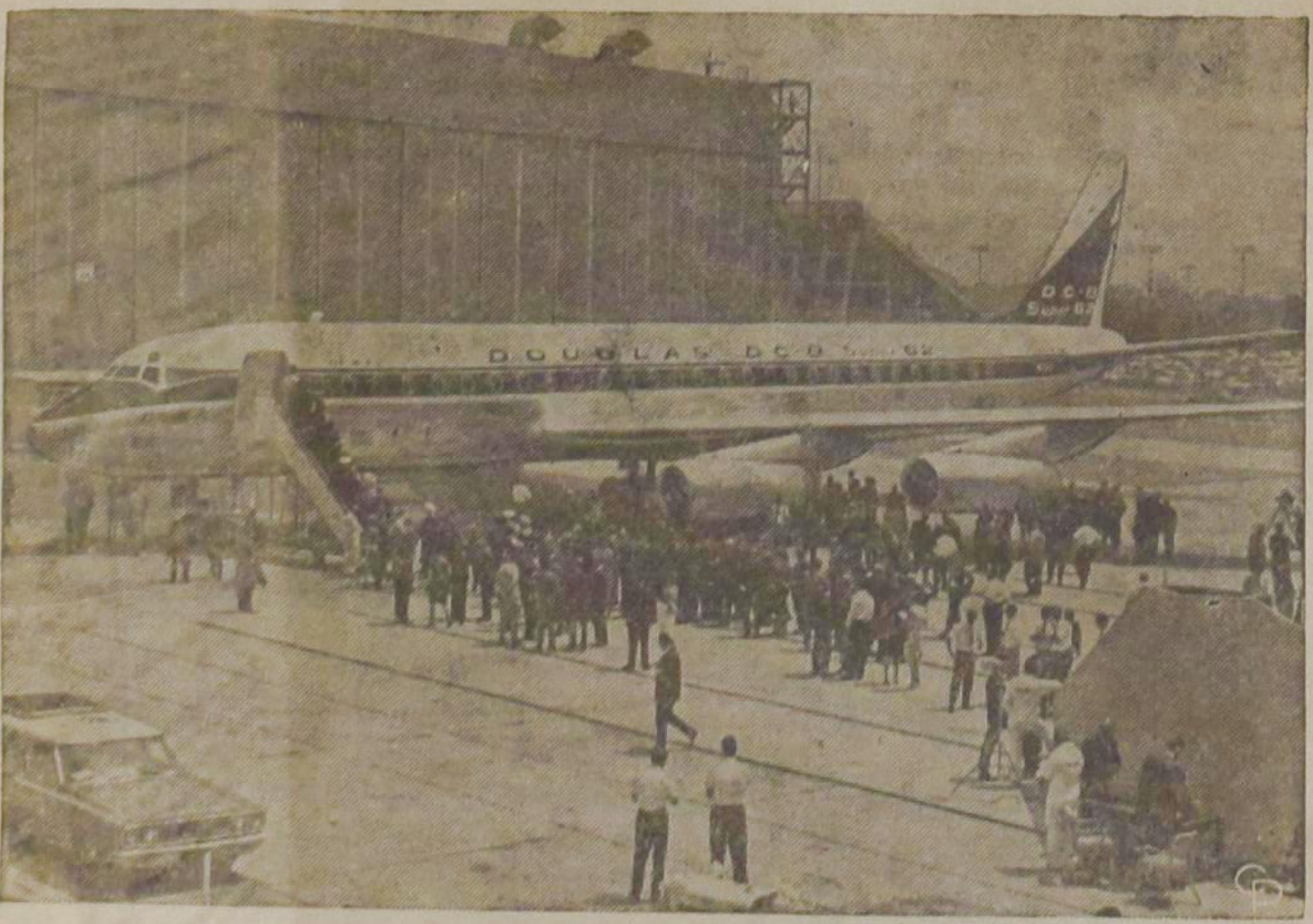

DE DOUGLAS DC-8 SUPER 62 — Te Long Beach, Calif. werd onlangs het nieuwste en langste straalvliegtuig onthuld. De Douglas DC-8 kan 189 passagiers en bagage vervoeren over een afstand van 6.000 mijl zonder te worden bijgetankt.

$

Uw investering groeit met

1/3

in zes jaren met de

BANK OF MONTREAL

HOOG RENDERENDE SPAAR OBLIGATIES

"MY BANK"
TO 3 MILLION CANADIANS
B of M

Inwisselbaar op elk tijdstip

Verkrijgbaar in bedragen van $ 10 tot $ 50.000

bij elk filiaal van Canada's Eerste Bank

Attention Sunday School Teachers

The Ninth Annual

Sunday School Convention

will be held on July 23, 1966, in Holland Marsh.

Registration time 9.00 A.M.

Speaker will be the Rev. H. Numan of Essex, Ont., on the subject "The Bible and Science".

The afternoon program will consist of a Sunday School workshop program.

At 6.00 P.M. there will be a banquet.

Rev. R. Kooistra, of Toronto, Ont., will give the inspirational speech to end the day. His topic will be "This Is My Father's World". This is also the theme for the day.

IT PROMISES TO BE A DAY OF FELLOWSHIP AND INSPIRATION. — WON'T YOU COME!

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen

De E.E.G.

FEITEN EN TEGENSTRIJDIGHEDEN

door HERMANN JOSEPH ABS, President van het Bestuur van de "Deutsche Bank" A.G.

(DK) Frankfort — Tussen 1958 en 1964 is de binnenlandse handel in het gebied van de E.E.G. met rond 170 procent gestegen. In het eerste halfjaar van 1965 steeg zij opnieuw met 10 procent. Daarentegen steeg de wereldhandel tussen 1958 en 1964 met rond 58 procent en in het eerste halfjaar van 1965 met 6,5 procent. Ook de buitenlandse handel tussen de industrielanden, die geen lid zijn van de E.E.G. — Japan buiten beschouwing gelaten — steeg minder dan de handel binnen de Euromarkt.

Tengevolge van de verwezenlijking van het Verdrag van Rome is ook de omvang van de buitenlandse handel van de Euromarktlanden met derde landen sterker toegenomen dan men zonder dit verdrag had kunnen verwachten. In voornoemd tijdvak stegen de invoeren van de "zes" uit derde landen met 66 procent en de uitvoeren met 51 procent. Ook hieruit blijkt de door de economische aaneensluiting versterkte kracht van de E.E.G.-landen.

Te weinig aandacht heeft men tot dusver geschonken aan de betrekkelijk sterke toename van de importen van de E.E.G.-landen uit ontwikkelingslanden. De waarde van deze invoer steeg tussen 1958 en 1964 van 6,8 tot 9,8 miljard dollar. Dat is een toename van 44 procent. De invoeren van voornoemde landen uit het Euromarktgebied stegen daarentegen slechts met 12 procent tot een waarde van 6,9 miljard dollar. Waren de invoeren van de E.E.G.-landen uit ontwikkelingslanden in 1958 nog slechts 14 procent lager dan die van de Verenigde Staten, in 1964 overtroffen zij de Amerikaanse invoer uit deze groep landen al met 45 procent. Daardoor zijn de "zes" verreweg de belangrijkste afnemers van de produkten der ontwikkelingslanden geworden.

Ter staving van de opvatting, dat de ontwikkelingslanden, ook diegenen die niet met de E.E.G. zijn geassocieerd, tot dusver voornamelijk profijt hebben getrokken van het bestaan van de Euromarkt en verdere uitbreiding daarvan dus ook in hun belang ligt, mag er ook nog op worden gewezen, dat het invoeroverschot van de E.E.G.-landen ten opzichte van de ontwikkelingslanden krachtig is toegenomen. Dit overschot bereikte in de periode van 1958-1964 een waarde van 10,4 miljard dollar, waarvan alleen in de jaren 1962-1964 rond 7,4 miljard dollar. Zulks zou zeker niet mogelijk zijn geweest zonder de omvangrijke export-financiering door de E.E.G.-landen en hun medewerking aan multilaterale en bilaterale financiële hulpverlening aan de landen in ontwikkeling. De omvang daarvan was en is uiteraard afhankelijk van het economische vermogen van de lid-staten.

Het lijkt er wel eens op, dat niet alle politici zich bewust zijn van de mate waarin de door hen nagestreefde doeleinden afhankelijk zijn van een gunstige ontwikkeling van hun nationale economie. De vervulling van de politieke programma's van alle betrokken landen zal vroeger of later nadelen ondervinden wanneer hun sociale produkt niet zo goed mogelijk wordt bevorderd. Een omstandigheid, die zwaar weegt, wil men in de huidige crisis de verdere koers van de landen die de E.E.G. trouw willen blijven moet bepalen. Ronduit gezegd, het is tegenstrijdig de positie van Europa te willen versterken door die van de E.E.G. te willen verzwakken. Het valt niet te zien hoe men de politieke positie van een enkel land van de gemeenschap zou kunnen verbeteren door verdere uitbreiding van de E.E.G. te verhinderen of zelfs haar bestaan in gevaar te brengen.

Gaat men alle economische en sociale doelen na, dan spreekt alles voor verdere integratie. Op het continent, in Europa en daar buiten. Wat zou moeten geschieden wanneer desondanks verdere verwezenlijking van het Verdrag van Rome ernstige moeilijkheden zou blijven ontmoeten, valt vooraf niet nauwkeurig te zeggen. De landen van de gemeenschap, die niet bereid zijn de substantie van het Verdrag van Rome aan te tasten, zouden in ieder geval bij machte moeten zijn te behouden hetgeen reeds werd bereikt. Daarnaast ligt het voor de hand, de economische betrekkingen tot landen buiten de E.E.G. te verdiepen en op deze wijze het voortbestaan van de economische dynamiek te verzekeren. Dat wil niet zeggen, dat het gewenst zou zijn of zelfs te verwezenlijken zou zijn, een enkele lidstaat te vervangen door een nog buiten de gemeenschap staand land of dat een E.E.G. van vijf landen gedurende langere tijd vatbaar voor ontwikkeling zou zijn. Toch kan men zich voorlopige regelingen voorstellen, waardoor die landen die voortzetting van de integratie wezenlijk achten bijzondere overeenkomsten zouden kunnen aangaan met thans nog buiten de E.E.G. staande landen. Voorlopige regelingen, die evenwel nooit de superioriteit van het totnogtoe geldende concept — algehele verwezenlijking van de E.E.G. der "zes" en etappegewijze uitbreiding van de gemeenschap door toetreding of associering van andere landen van Europa — op losse schroeven zouden mogen stellen.

Het is mogelijk, dat dergelijke voorlopige regelingen er toe zouden kunnen leiden, dat vooruitgang van de economische aaneensluiting van Europa niet zo beslist vanaf het vasteland zal worden voltrokken en gestimuleerd als bij ongestoorde verwezenlijking van de verdragen van Rome te verwachten zou zijn geweest. Misschien, dat het daarbij wel eens meer zou kunnen aankomen op de houding van buiten het europese vasteland liggende mogelijkheden, zoals Groot-Britannië en de Verenigde Staten. Een feit, dat niet van ironie ontbloot zou zijn, omdat immers alle regeringen van het europese vasteland plechtig verzekeren, dat het hen alleen gaat om versterking van de internationale positie van dit oude werelddeel. Omdat dit echter geen doel op zichzelf is, maar volgens in de bondsrepubliek en andere landen van Europa overheersende opvatting behoort tot het concept de economische betrekkingen tussen alle landen van West-Europa en daarbuiten te verstevigen, zou deze ironie degenen die de integratie welgezind zijn veel minder moeten verschrikken, dan de aanhangers van nationale, zelfs nationalistische opvattingen. Welke verrassingen nog mogen komen, geen oplossing kan slechter zijn dan wanneer de landen die trouw aan de E.E.G. zijn tijdelijk zouden berusten en zouden afzien van een op versteviging van de economische integratie gerichte dynamische politiek.

Geen verzwakking van E.E.G.-Commissie

Ook het inzicht, dat een politieke unie van de "zes" momenteel nauwelijks kansen heeft en een unie van de "vijf" om vele redenen niet in aanmerking kan komen, mag niet ontmoedigen. Wel moet de steeds weer herhaalde stelling, dat vooralsnog maar genoegen moet worden genomen met samenwerking op economisch gebied, terwijl op het politieke vlak de souvereiniteit van de nationale regeringen moet worden gehandhaafd, zelfs moet worden versterkt, worden tegengesproken. Deze stelling bevat een onoplosbare tegenstrijdigheid.

Gemeenschappelijke douanetarieven, agrarische ordening, het opstellen van grondbeginselen voor het mededingingsrecht, het regelen van de conjuncturele ontwikkeling, harmonisering van belastingrecht en budgetpolitiek, harmonisering van de doelstelling der circulatiebanken — al deze dingen waarover in de verdragen van Rome het een en ander wordt gezegd — wat zijn dit anders dan politieke feiten. Wat blijft er nog over, wanneer men de departementen van de regeringen van moderne industriestaten die op de een of andere wijze met de economie van doen hebben, van de overige zou aftrekken? De douane-unie, één van de kernpunten van de verdragen van Rome zou ongetwijfeld altijd weer in haar werkzaamheden worden belemmerd of zelfs op losse schroeven komen te staan, wanneer het niet komt tot een duurzame, ook in moeilijke omstandigheden functionerende coordinering van de economische, financiële en monetaire politiek. Dit zijn al ten tijde van Robert Schuman tot uitdrukking gebrachte opvattingen. Toch is het nodig daaraan opnieuw met nadruk te herinneren.

Juist in de huidige situatie dient te worden gewaarschuwd tegen illusies, dat de moeilijkheden die te overwinnen zijn lichter schijnen wat zij in feite zijn. Men zal ook de verleiding moeten weerstaan om te veel van de moeilijkheden te wijten aan de houding van een enkel land. Met genoegen zullen alle aanhangers van een Europese Economische Gemeenschap kennisnemen van het feit, dat in Engeland, met name ook in de Labour Partij de bereidheid is gegroeid om tot de Gemeenschappelijke Markt toe te treden, zodra de "zes" tot deze uitbreiding bereid zijn.

Hoge mate van verantwoordelijkheid

De oplossing van het doornige probleem hoe een juiste verhouding tussen nationaliteit ten aanzien van de economisch-politieke bevoegdheden kan worden gevonden, wordt door toetreding van andere landen bepaald niet eenvoudiger. Ook na de tot dusver opgedane ervaringen zou in een met andere landen uitgebreide E.E.G. de mate van boven-nationale souvereiniteit onontbeerlijk zijn, die de jure of de facto uit de verdragen van Rome voortvloeit. Daarom mag de positie van de E.E.G.-commissie niet worden verzwakt. Deze instelling draagt noodzakelijkerwijze een bijzondere mate van verantwoordelijkheid voor de lopende coördinering alsmede voor initiatieven op het gebied van de wetgeving. Onbeperkte, in feite algehele verwezenlijking van het meerderheidsbeginsel voor besluiten van de ministerraad van de E.E.G. vereist evenwel een zeer grote mate van overeenstemming op politiek niveau. Juist deze schijnt vooralsnog binnen de "zes" niet bereikbaar te zijn.

—Deutsche Korrespondenz.

DE VERLAGING VAN INVOERRECHTEN IN DE E.E.G. (alle produkten)

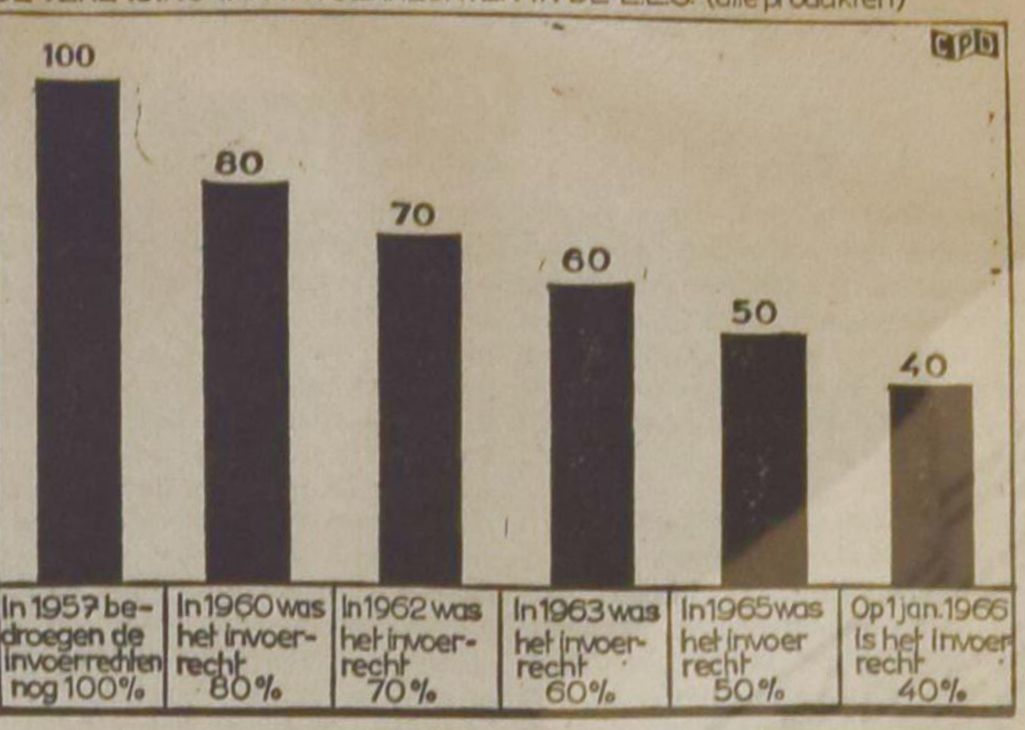

ONDERLINGE HANDEL IS VERDRIEVOUDIGD

TOT WAAR IS DE E.E.G. GEKOMEN?

Op 1 januari van dit jaar zijn de invoerrechten in het handelsverkeer binnen de Europese Gemeenschap weer verlaagd. Dat was al de achtste verlaging sedert het bestaan van de E.E.G. In de grafiek geven wij een overzicht van het tempo van het voortschrijden van de E.E.G. Deze grafiek geeft een overzicht voor alle produkten. Voor landbouwprodukten zijn de rechten in totaal met 60-65% verlaagd, maar voor veel van deze produkten zijn heffingen ingesteld als onderdeel van het gemeenschappelijke landbouwbeleid. Voor industrieprodukten bedraagt de verlaging totaal 80%. Voor alle verlagingen was het uitgangspunt het invoerrecht van januari 1957. De onderlinge handel tussen de zes E.E.G.-landen is tussen 1958 en 1965 verdrievoudigd; de invoer van buiten nam met 75% toe, de invoer met 68%. Alleen al in 1965 is de onderlinge handel van de zes landen 13% groter geweest dan in 1964. De invoer van de E.E.G. uit de E.V.A. (EFTA) landen en de Ver. Staten is tussen 1958 en 1964 vrijwel verdubbeld. In diezelfde tijd nam de invoer uit de niet-geassocieerde Afrikaanse staten met 85% toe. De invoer uit Zuid- en Midden-Amerika steeg met 50%. Uit Azië nam de invoer met meer dan 33% toe.

Het gemeenschappelijke douanetarief bij invoer van buiten de E.E.G. (het buitentarief) komt vrij snel tot stand. Op 31 december 1965 moest het verschil tussen het nationale invoerrecht van 1957 en het vastgestelde gemeenschappelijke tarief voor de tweede maal met 30% worden verminderd.

De Canadese Strijdkrachten

Het leger voor de toekomst

om de wereld te dienen - voor de vrede

DE CANADESE STRIJDKRACHTEN
DENK ER EENS OVER NA

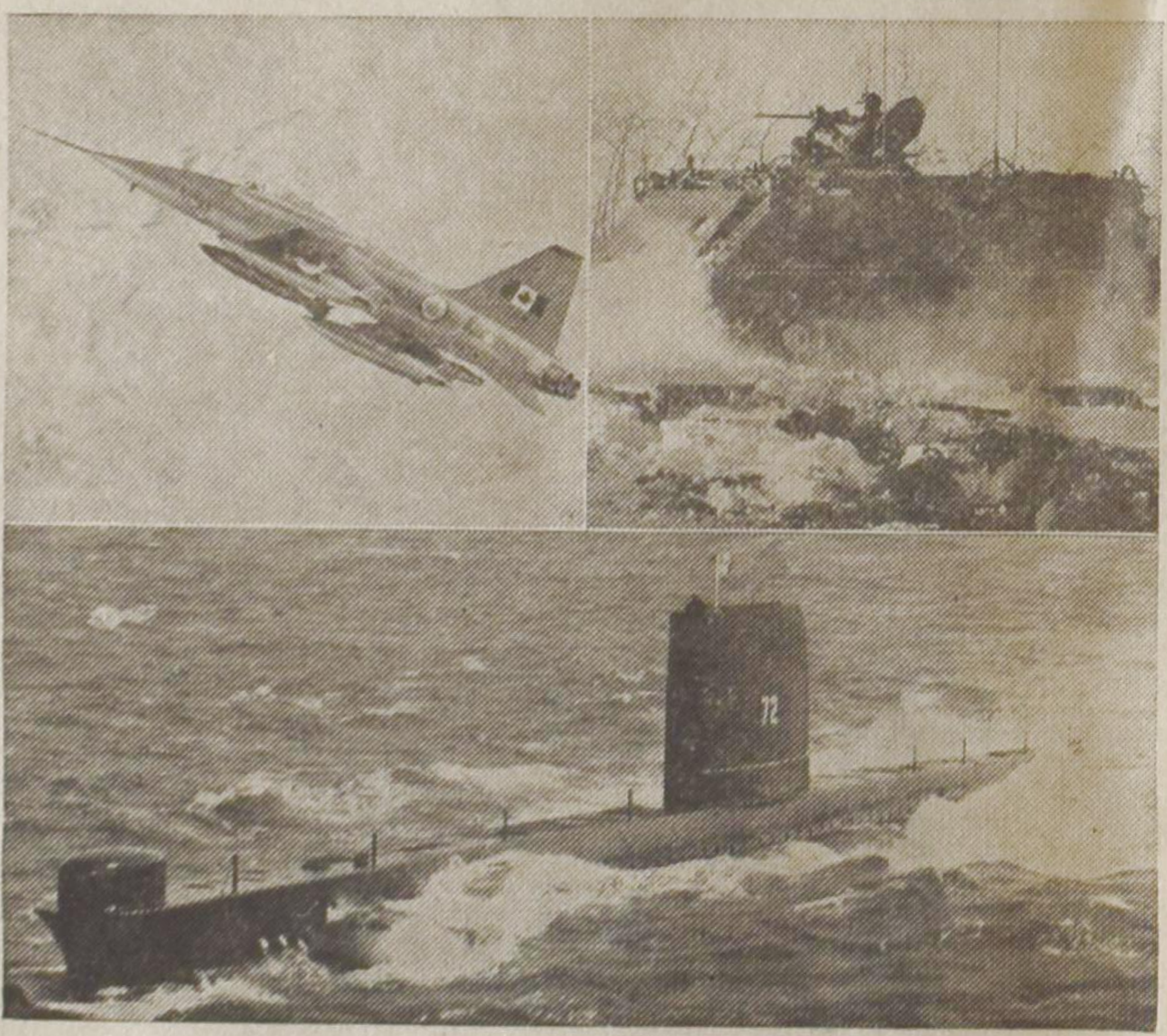

Hebt u
(in Eastern Canada)
een brief van
SALEM
ontvangen, en hebt u die
al beantwoord?
Indien niet,
DOE HET DAN
DIREKT,
s.v.p.

REISPLANNEN?
Neem eerst kontakt op met
KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.
Wij verzorgen al Uw booten vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor prijzen, vliegschema's, en nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn.
BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG
via
KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813
Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Geld overmaken naar het vaderland gaat sneller en veiliger via de Scotiabank.

Ons vogeltje is heus van goede wil. Maar het kan de aflevering niet garanderen. Er zijn andere manieren om geld over te maken naar Europa, maar de veilige, snelle weg loopt via de Scotiabank. De veiligheid van Uw Canadese dollars wordt door de Scotiabank gegarandeerd. Het dollarbedrag kan worden omgewisseld tegen de plaatselijke valuta tegen de beste dagkoers door de bank, het dichtst in de buurt van waar Uw familie woont. Loop vandaag eens bij de Scotiabank binnen en vraag naar deze handige service.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

BEKENDMAKING OMTRENT IMMIGRATIE

De Regering van Canada maakt een nieuwe gedragslijn bekend ten aanzien van personen die in Canada als bezoekers binnenkwamen en vervolgens trachten als immigranten te blijven.

Bezoekers in Canada op of voor 8 juli 1966, die op of voor 25 juli 1966 een verblijfsvergunning hebben aangevraagd, zullen hun aanvraag zien goedgekeurd mits zij:

1. In aanmerking zouden kunnen komen als immigranten waarvoor men al dan niet borg staat indien zij daarvoor als zodanig in het buitenland zouden aanvragen; of
2. Burgers of wettelijke permanente ingezetenen van Canada op of voor 8 juli 1966 hebben gehuwd; of
3. Een wettig erkende zaak in Canada met goed gevolg hebben opgericht; of
4. Gedurende minstens acht maanden permanent in Canada tewerk gesteld zijn; of
5. Met succes onderricht hebben gevolgd evenredig aan 10 jaar onderwijs in een der provincies in Canada.

Toekomstige bezoekers en personen thans in Canada verblijvend die niet voor of op 25 juli 1966 voor permanent verblijf hebben aangevraagd, zullen hun aanvragen zien goedgekeurd mits zij:

1. Geen aanvragen voor immigratie naar Canada hebben ingediend voordat zij hier aankwamen;
2. Een aanvraag indienen voordat hun periode van geautoriseerd verblijf afloopt;
3. De voorwaarden van hun toelating niet hebben overtreden;
4. In aanmerking zouden kunnen komen als immigranten zonder borg indien zij daarvoor in het buitenland aanvragen; of
5. Voor de toelating echtgenoten of minderjarige kinderen van burgers of wettelijke permanente ingezetenen van Canada waren.

Deze gedragslijn slaat niet op personen die door paragraaf 5 van de Immigratie Wet zijn uitgesloten en personen die Canada onder valse pretentie, anders dan de verheling van het voornemen om als immigranten te blijven, binnenkwamen. Personen die niet in aanmerking kunnen komen voor permanent verblijf zullen worden verzocht om Canada vrijwillig te verlaten of daarbij in gebreke blijvend zal een proces voor deportatie worden begonnen.

Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen door zich met het dichtstbijzijnde Immigratiekantoor in verbinding te stellen of aan het Department of Citizenship and Immigration, Ottawa, Canada, te schrijven.

Z. EXC. JEAN MARCHAND
Minister of Citizenship and Immigration

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 Main St. W.,
HAMILTON, ONT.

Your Address for all your
DUTCH, FRISIAN & ENGLISH BOOKS,
Organ Music, Records & Church Supplies.

Ask for Price list.

Christian Conference Grounds for Eastern Canada ?

Who has the vision at this time to establish a Christian conference ground?

For Kingdom work we have been offered:

Approximately 45 acres of developed campground with new buildings, accommodating up to 120 people, for the price of $35,000 on Round Lake, Hwy. 62 West of Pembroke, Ont. We will offer:

$15,000 in $100 interest bearing bonds 5%.
$25,000 in shares denominations of $50 and $100.

Never in the history of our Eastern Canada Churches will such an opportunity come up again. We covet your individual or society response.

We need your response NOW. The deadline we have to meet is October 1, 1966.

Contact Mrs. F. A. ZANDBERGEN,
R.R.2, Brinston, Ont.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

③

Natuurlijk kwam Chuck terug. Ruim een week later en wel op vrijdagavond. Heel geraffineerd uitgekiend: Lilly zat, dank zij Mr. Farrar, voor haar doen aardig in de levensmiddelen en Chuck kon dus naar hartelust van de vetpot meegenieten. 's Maandags vroeg vertrok hij weer naar B., Lilly achterlatend met nog een beetje eten in huis, terwijl ze vóór woensdag geen "recht" op een nieuwe levensmiddelenkaart van de Welfare had.

Ze nam het echter nogal laconiek op. Ze was nog nooit dood gegaan van de honger en het zou nu ook wel zo'n vaart niet lopen. Ze deed aanvankelijk wel alsof ze het Chuck kwalijk nam dat hij het week-end thuis was gekomen, maar ze speelde haar kaarten zo slecht dat ik sterk de indruk kreeg dat ze blij was Chuck weer een paar daagjes bij zich gehad te hebben.

Het was natuurlijk geen manier dat hij weer naar Pat was, maar in haar hart vond ze dit toch zo'n gekke regeling niet. Met Chuck de hele week thuis zat ze er eigenlijk veel slechter voor dan nu. Ze had nu een wekelijkse toezegging voor de nodige boodschappen, terwijl de huur op de koop toe ook nog betaald werd. Dat dit allemaal uit de gemeenschapskas moest, was volkomen onbelangrijk. Bovendien kon ze gedurende het week-end van Chuck's gezelschap genieten en waarschijnlijk gedurende de overige dagen van dat van andere mannen. Ze ontkende dit heftig, maar ze kon liegen zonder weerga. Ze zou in staat zijn om vol te houden dat ze familie van het Engelse Koningshuis was, als dit haar enig voordeel zou kunnen opleveren.

Ik waarschuwde Lilly dat ik me verplicht voelde om Mr. Farrar op de hoogte te stellen van Chuck's bezoeken en dat ze dan de konsekwenties zelf maar nemen moest. Of de deur voor Chuck blijvend op slot, òf anders moest Chuck maar zorgen dat er eten op tafel kwam. Gebeurde dat niet, dan was er altijd de mogelijkheid dat de C.A.S. ontzetting uit de ouderlijke macht bij de rechtbank zou aanvragen wat haar zelf en Chuck betrof. Dit imponeerde Lilly inderdaad en ik vertelde haar maar niet dat het een hele toer zou zijn om dit op die gronden alleen voor elkaar te boksen. Voor al mij vermoedens had ik niet het minste bewijs dat ze waar waren en geen rechter zou de Hoovers dan ook kunnen en willen veroordelen.

Ik lichtte Mr. Farrar over de gebeurtenissen in en stapte ook naar de politie om te vragen of zij 's avonds een oogje in het zeil wilden houden en zien wat er op Jarvisstraat no. 58 aan bezoek binnen kwam. Ze beloofden prompt hun medewerking. Chuck Hoover was hun niet onbekend, ofschoon hij wettelijk niets op z'n kerfstok had. Maar een man in een wit overhemd die niets anders doet de hele week dan in een car rondrijden en naar meisjes fluiten, valt nu eenmaal gauw op in een kleine plaats als Sheldon.

Enfin, om kort te gaan: Er volgden nu enige weken waarin de gezinsproblematiek bijna dagelijks groter werd. De gebeurtenissen volgden elkaar even vlug op als een heen en weer gespeeld ping-pong balletje. Dan was Chuck weer eens thuis, en werd de Welfare hulp abrupt beëindigd, dan weer was hij tien dagen of langer in B. en moest Lilly vechten als een tijgerin om weer wat eten los te krijgen bij Mr. Farrar. Lilly had wel "a charge of non-support" tegen Chuck ingediend, maar zodra Chuck zich weer bij vrouw en kinderen thuis liet zien, verviel die aanklacht weer. Het kon zo niet doorgaan en Mr. Farrar en ik wisten best dat het vandaag of morgen spaak zou lopen. Chuck en Lilly echter namen de hele affaire nogal nuchter op. Alleen als Lilly letterlijk zonder een hap eten in huis zat, kreeg de al of niet aanwezige Chuck de volle laag. Ik spande me allang niet meer in om voedsel voor het gezin te bemachtigen. Daar was Lilly zelf mans genoeg voor. Hoe eerder ze vast liep, hoe beter eigenlijk, want dan konden er misschien maatregelen genomen worden, die hoognodig waren. Dit was geen gezin om kinderen in groot te brengen en noch Lilly noch Chuck spande zich ook maar één ogenblik in om verbeteringen aan te brengen.

Mijn grootste zorg was Billy. Hij was een voorkind, oftewel een natuurlijk kind van Lilly, nooit onderhouden door zijn eigenlijke vader en nooit aanvaard en geadopteerd door Chuck. Voor het gemak heette Billy "Hoover", maar zijn naam was nog steeds officieel die van z'n moeder: Granum.

Hij was een echt verschoppelingetje en kreeg nog meer liefde tekort dan eten en verzorging. Ik stopte hem nog wel eens wat toe als ik daar de kans toe zag. Maar wat het kereltje nodig had was daar niet mee opgelost.

Lilly zelf was eigenlijk een beklagenswaardige vrouw. Ze was niet in staat om veel liefde aan haar kinderen te geven, omdat ze zelf eigenlijk zo'n grote behoefte had om geliefd te worden. Daar was haar leven op gericht en voor haar kon kinderliefde geen vervanging zijn voor die van een man. Het feit dat zij er bij Chuck maar wat "bijbungelde" aanvaardde ze gelaten, niet omdat ze niet jaloers op Pat zou zijn en zich innerlijk niet diep gekrenkt zou voelen, maar omdat "iets" beter was dan "niets". Zonder dat "iets" had het leven weinig zin voor haar. Ik probeerde in talloze gesprekken wel om haar te laten inzien dat ze door haar jacht op vals geluk zich zelf en haar gezin te gronde richtte en dat er ook voor haar een beter en ander geluk zou bestaan als ze dit maar zou willen aanvaarden, maar het was zonder resultaat. Lilly was er niet aan toe en of ze er ooit aan toe zou komen, was de grote vraag. Op haar manier hield ze wel van haar kinderen, maar omdat ze zelf nooit liefde ervaren had — ook in haar jeugd niet — was zij onmachtig om dit aan haar kinderen te geven. Liefde was voor haar alleen: attentie van een man, liefst van Chuck, maar anders van een ander. 'n Zielig hoopje mens was ze, zonder principes, ruggegraat en wil.

Met Chuck stonden de zaken wat anders: Ook zijn leven draaide bijna uitsluitend om de andere sexe (en zijn car natuurlijk!), maar voor hem waren vrouwen niet meer dan een goedkoop stuk speelgoed, waar je vaak plezier mee kon beleven, terwijl je ze rustig weer aan de dijk kon zetten als je ze kwijt wou.

Natuurlijk had ik dit geval al een paar maal met mijn supervisor en director besproken, maar eenparig waren we van oordeel dat we nog steeds niet in konden grijpen, tenzij ik met meer bewijzen op de proppen kwam die mijn vermoedens van prostitutie, verwaarlozing van de kinderen en onverantwoordelijk gedrag van de ouders bevestigde. Ik kreeg dan ook de opdracht om het gezin minstens eens per week te blijven bezoeken.

Ofschoon ik wist dat Lilly me regelmatig voorloog, kon ik toch niet aan de indruk ontkomen dat ze mijn bezoeken op prijs stelde, hoe gek dat ook mag klinken. Vermoedelijk was ik als maatschappelijk werkster van de C.A.S. nog zo'n beetje het enige houvast dat ze had, de enige garantie dat er voor haar kinderen gezorgd zou worden als zij zelf dat niet meer kon of wilde. Ze was nog fatsoenlijk genoeg om het een "schande" te vinden als de Rechtbank haar en Chuck uit de ouderlijke macht zou ontzetten, maar ze zag toch onderhand ook wel in dat er op deze manier weinig van haar kinderen terecht zou komen.

Hoe meer tijd er verliep, hoe verder de Hoovers afzakten. Het leek wel alsof Lilly alles maar liet komen zoals het kwam en zich nergens meer tegen verzette of voor inspande.

Het huis begon dagelijks meer op een Augiasstal te lijken. Bedden werden niet meer opgemaakt, de kinderen (zover ik het beoordelen kon) zelden gewassen, kleding lag in alle hoeken verspreid, vuil en kapot, gekookt werd er amper meer, ook al was er eten in huis, en Lilly deed zelfs geen moeite meer om lege bierflesjes en volle asbakken van de vorige avond aan m'n oog te onttrekken. Ze zag er slecht uit. Grauw en vaal en verlopen.

Chuck liep ik meermalen tegen het lijf. Hij was nog dezelfde als altijd: keurig gekleed, glad geschoren, geplakte haren en een eeuwige sigaret in z'n mond. Als ik wat op de verzorging van z'n gezin aan te merken had, moest ik maar naar Lilly gaan. Zij liet de boel verslonzen en keek niet naar de kinderen om. Dat kon hij niet helpen. En sinds wanneer mocht een man die werkloos was, niet naar een andere plaats toe om een job te zoeken? Dat hij geen inkomen had, was zijn schuld niet, en dat hij z'n gezin niet kon onderhouden, evenmin. Je kon per slot geen veren van een kikker plukken. Toegegeven: hij had een vriendinnetje in B. Met kind. Ook al waar. Waar wie zou dat niet met een vrouw als Lilly? En ik hoefde heus niet bang te zijn dat Pat z'n centen kreeg, want hij had geen centen. Dat het nog in z'n voordeel zou zijn geweest als hij tenminste een van zijn kinderen hielp onderhouden, drong niet eens tot hem door. Nee, de auto liep niet op water, maar gewoon op benzine. Zijn ouders woonden in B. en die betaalden de benzine voor hem. Ja, zijn sigaretten ook. Tevreden?

Ik had naar de C.A.S. in B. geschreven en gevraagd of zij de Hoovers kenden, en een zekere Pat Doan. Het antwoord was bevestigend. Lilly kwam uit een dronkemansgezin en haar eerste contact met dat C.A.S. was gemaakt toen zij een baby verwachtte. Zij had hardnekkig geweigerd om het kind voor adoptie te geven, ofschoon dat in die tijd wel wenselijk leek. Het kind was door Lilly in talloze zelfgevonden pleeggezinnen geplaatst, die zodra Lilly haar betalingen niet nakwam, het kind weer de deur uit deden. Toen ze met Chuck trouwde, leek alles eerst tamelijk goed te gaan. Billy had nu een vast tehuis en Lilly gaf het een vrij goede verzorging. Haar dossier werd daarom gesloten en gedurende enige jaren had de C.A.S. geen bemoeienissen meer met de Hoovers. Het dossier werd echter weer geopend toen het gezin wegens huurschuld op straat gezet zou worden. Ondertussen waren er twee kinderen geboren, wier verzorging veel te wensen over liet. Mr. Hoover ontpopte zich als een dandy, werkschuwe echtgenoot en vrouwenjager. Drie ongehuwde moeders hadden verklaard dat hij de vader van hun kind was. Mr. Hoover ontkende dit heftig, gaf alleen toe dat Linda Lee Doan zijn dochter was. De andere twee meisjes hadden geen bewijzen om hun verklaringen te staven, terwijl de vaderschapsactie voor baby Doan geen enkel resultaat had. De man was doorlopend werkloos.

Mr. Charles Hoover kwam uit een vaderloos gezin. Vlak na het huwelijk van zijn ouders ging z'n vader er vandoor. Charles was toen reeds geboren en een paar maanden oud. Zijn moeder verwende hem vreselijk en gaf hem in alles z'n zin. Toen ze zich van haar man liet scheiden en met Jack Leemy trouwde — die niets van dit 5-jarig kind moest hebben — legde ze Charles nog meer in de watten. Het gevolg was dat hij al spoedig haar regeerde inplaats van andersom. Op zestienjarige leeftijd belandde hij in een tuchtschool voor wangedrag: schoolverzuim, diefstalletjes, en voortdurende vechtpartijen. Hij was voor een jaar veroordeeld en daar hij kort erop meerderjarig zou worden, werd zijn dossier gesloten.

Pat Doan was alleen bekend als een ongehuwde moeder. Ze kwam uit een keurig gezin, maar was, naar zij zelf zei, veel te stijf opgevoed. Ze was uit de band gesprongen omdat ze thuis "stikte" van al de regels en bepalingen, die ze toch niet na kon komen. Toen ze, nadat ze de baby kreeg, toch nog met Charles Hoover omgang bleef hebben, hadden haar ouders hun handen van haar afgetrokken. Ze was met de baby welkom thuis, als ze Charles liet lopen en zich onderwierp aan het gezag van haar ouders. En dat wilde ze onder geen enkele voorwaarde. Ze kende keen "vak", had weinig opvoeding en was geestelijk nog lang niet volwassen. Ze zwierf van de ene vriendin naar de andere en had er absoluut geen slag van om voor Linda Lee te zorgen, ofschoon ze wel sterk aan het kind gehecht was. De baby was drie maanden oud toen Pat voor de tijd van een half jaar uit de ouderlijke macht ontzet werd.

Juist een week geleden was Linda Lee voor een proefneming thuis gekomen, daar de Rechtbank de voogdijschap van de C.A.S. niet had willen verlengen, opdat Pat eerst nog weer een kans zou krijgen zelf voor haar kind te zorgen. Onder tranen had ze de rechter beloofd met Linda Lee bij haar ouders te gaan inwonen en inderdaad had ze dat vorige week gedaan. Ze beweerde met Charles Hoover voorgoed gebroken te hebben. In hoeverre dat waar was, zou moeten blijken. Over drie maanden kwam de zaak weer voor de rechtbank als de proefplaatsing mislukte

Toen ik de brief gelezen had en ik eens naging hoelang Chuck weer thuis woonde, klopte dit precies met wat de C.A.S. over Pat schreef. Chuck was inderdaad nu al meer dan tien dagen thuis, voor hem een recordtijd. Hopenlijk had Pat hem voorgoed de bons gegeven. Misschien viel er dan toch nog wat met de Hoovers te beginnen. Maar wat vergiste ik me!

Een paar dagen later bracht ik mijn wekelijks bezoek aan de Hoovers en klopte ik gewoonte getrouw aan de achterdeur. Een lang, blond meisje met grote blauwe ogen en haar tot op haar schouders, deed me open. Een ogendlik had ik nodig om me te realiseren wie het was.

"Pat?" Ik had natuurlijk "Miss Doan?" moeten zeggen, maar de naam Pat had ik al zo vaak horen noemen en ook zelf genoemd, dat het woord me ontviel.

"Yes, I'm Pat . . . Lilly is sick, you see, so Chuck asked me to come over en take care of the children."

Dat was het toppunt! Nog half verbouwereerd volgde ik Pat naar binnen. Pat zelf was zeker al op de hoogte gebracht wie ik was toen ik het huis om liep. Ze haalde we heel vriendschappelijk binnen. Ik kreeg het gevoel dat ik er echt bij hoorde.

In de kamer was het minder rommelig dan anders en zelfs de keuken zag er wat ordentelijker uit. Toen zag ik de kinderwagen, zonder onderstel. En erin lag een schattig blond kindje, dat gelijk begon te lachen toen het mij zag. Zelden had ik zo'n lief babytje gezien Dit was dus Linda Lee. De naam paste bij haar als een regenboog over de Niagara Falls.

Chuck lag als vanouds op de chesterfield te roken en Lilly hing lamlendig in een stoel. Ze zag er belabberd en ziek uit. Ze groette me afwezig, alsof de hele zaak haar niet aan ging. Chuck bleef liggen waar hij lag, zei vaagjes dat hij Pat maar gehaald had omdat Lilly naar het ziekenhuis moest en dat ze bijna zonder eten zaten. De baby had melk nodig, maar er was niets meer. Lilly had het laatste restje aan Barrie gegeven.

Pat bood me bereidwillig een stoel aan. "I'm sorry for the mess in the house," zei ze. "I only came the day before yesterday, you see, and I didn't have much time yet to start cleaning up."

"Why do you have to go to the hospital, Lilly?", vroeg ik. "And when do you have to go?"

"She went already," vertelde Pat bereidwillig. "She went the same day I came and she only stayed one night."

"What's wrong, Lilly?", vroeg ik weer.

"Just sick . . . I needed a slight operation . . . Nothing serious. A few days and I'll be all right again, I guess." Ze keek me amper aan en voor het eerst leek ze zich voor mij te schamen. Er was iets gaande, dat voelde ik, maar ik kon niet bevroeden wat. Het leek de stilte voor een storm. Lilly leek finaal uit haar doen, Chuck was ongewoon stil, maar het was een dreigende stilte en Pat, degene die zich in de eerste plaats erg onzeker had moeten voelen hier, was de opgewektheid zelve.

"So you go back today again?", vroeg ik Pat. "Lilly is home again and nobody needs you here anymore." Ik liet maar niet gelijk merken dat ik op de hoogte was van haar wederwaardigheden.

Pat antwoordde niet, maar keek schuins naar Chuck. Langzaam hees Chuck zich op van z'n ligplaats, knoopte vier bovenste overhemdknoopjes zorgvuldig dicht, liep naar de tafel, trok met een been een stoel naar zich toe en ging tegenover me zitten.

"Might as well make things clear to you," zei hij. "Pat is not going home today or tomorrow. She's going to stay here. With me. She's good for the children. They all like her. I'm going to find myself a job, Pat will clean the house and take care of the kids. Everything will be straightened out and then we don't need you anymore." Ik vraag me nog af of hij nu van me verwachtte dat ik opstond en accoord ging met deze regeling. Hij deed wel zo.

"And what about Lilly?"

"Lilly??" Chuck deed alsof hij zich haar bestaan amper herinnerde. "Oh, she's leaving. That's all arranged. We keep the kids. Pat is quite able to handle four. Billy's staying with us, too."

Ik keek Lilly ongelovig aan. "Is that true? Are you really going away?"

Lilly haalde haar schouders op in een machteloos gebaar. "He wants me to," zei ze toonloos.

"You wanted to go yourself! It was your idea from the start! You liar!" Chuck was van z'n stoel gesprongen die denderend omviel.

"I don't where to go . . ."

"I can't help that! You had a place . . . You were going to take off with Tom. If you hadn't been so stupid to get pregnant and to get a miscarriage, you would've been away already with him two days ago. Now you look like a rag. You can't blame Tom that he went back to his own wife. You better look for someone else now. But you can't stay here!"

Lilly begon te huilen en van al het lawaai deed Linda Lee ook mee. Pat stond op en nam haar in haar armen. De baby bedaarde al gauw. Barrie trok zich van het tumult niets aan. Hij stond in de box en had een pak cereal weten te bemachtigen, waar hij zoet mee aan 't spelen was.

Plotseling droogde Lilly haar tranen en vloog half hysterisch op Chuck af. Met haar gebalde vuisten begon ze op hem los te timmeren.

"You rotten liar . . . ! You wanted me to go with Tom . . . And who says that I was pregnant by him? It could've been yours just as well. And you know that! But I'm not going and you don't get my kids either. You can take Pat and her baby, but you'll never get mine!"

Ze trapte en sloeg Chuck waar ze kon. Hij liet haar even begaan, toen, met een forste armslag, sloeg hij haar tegen de vlakte. Ik hield haar overeind en bracht haar naar bed. Ze was opeens zo slap als een lappenpop, en griezelig bleek. Ik gaf haar een paar asperientjes die ik vaak bij me heb en liet haar alleen.

"You better bring Pat back to B. as fast as you can," zei ik tegen Chuck. "Regardless what, Lilly is you wife and has the right to stay here."

"I'm not. My car is broken and I want Pat. That was how we planned it and Lilly was all for it to leave the kids and to live with Tom. She or he might have changed their mind, but not me. Pat is staying with me."

Ik keek naar Pat. Ze knikte Chuck heftig toe. Het was duidelijk te zien dat ze hem verafgoodde. "I'm staying with Chuck. For the rest of my life," zei ze zonder pathos. En ik wist dat ze het meende.

"You will lose your baby, Pat. I know that you have her back on probation. You also know the condition on which you got her back. And this time it might be permanently, when the Court will take her away.

Pat had nog steeds Linda Lee in haar armen. Ze keek van het kindersnuitje naar Chuck. Haar ogen bleven aan die van Chuck hangen toen ze zei, meer tot hem dan tot mij, "If I have to choose between her and you, I'll take you."

Op dat moment had ik Pat het liefste in m'n auto gesleept en haar naar een ander werelddeel gebracht. Met open ogen liep ze haar ongeluk tegemoet, maar geen mens ter wereld kon haar ervan weerhouden. Zelfs haar eigen kind niet, waar ze van zei te houden. Ik werd er letterlijk beroerd van.

"I'll be back tomorrow morning," zei ik. "Be sure you are all home." Zonder op antwoord te wachten, vertrok ik. Pas later schoot het me te binnen dat er geen melk in huis was voor Linda Lee en ik vroeg me af of ze nu zou liggen te huilen van de honger. Het zijn altijd de kinderen die het eerste lijden als de volwassenen zich misdragen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our daughter

CHARLENE ANITA

Ronald and Joyce DeJong.

July 18, 1966.
21 Myrtle St.,
St. Thomas, Ont.

Mrs. Hendrik Drenth, of Aylmer, Ont. wishes to announce the engagement of her daughter

JANET
to
JOHN COLIN McINTYRE

son of Mr. and Mrs. Stewart McIntyre, of Crinan.

The wedding will take place, D.V. at 4 p.m. on Saturday, August 20, 1966 at Argyle Presbyterian Church, Crinan.

Mr. and Mrs. Hemmo Buter announce the marriage of their eldest daughter

JANTJE GRIETA (JANE)
to
Mr. HENDRIK LUIMES

son of Mr. and Mrs. Gerrit Luimes of Spencerville.

The wedding took place at Williamsburg, Ont. Chr. Ref. Church on July 16th, 1966.

Future address:
Victoria St., Metcalfe, Ont.

Mr. and Mrs. Henry Vanderlaan of Fergus, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their oldest daughter

MARGARET
to
Mr. HERMAN GEERTS

son of Mr. & Mrs. G. Geerts of Hamilton, Ont.

The wedding will take place on July 30, 1966, at 3 p.m. in the Immanuel Christian Reformed Church of Hamilton.

Rev. J. Quartel officiating.

Future address:
Mineral Springs Road,
R.R. # 3, Dundas, Ont.

Met dank aan God hopen wij met onze lieve ouders en grootouders

HENDRIK KUIPERS
en
JOHANNA KUIPERS—SCHRAA

op 23 juli 1966 de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hun nog lang moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Duhamel, Alta.:
Anne & Henk Heetebry.
Edmonton, Alta.:
Alice & Allan Borst.
Edmonton, Alta.:
Gerda & Gerry Van Dyk.
Zwartsluis, Holland:
Diny & Peter Vinke.
Edmonton, Alta.:
Gerry & Wilma Kuipers.
En 24 kleinkinderen.

Edmonton, Alberta.

Op 30 juli 1966, D.V., hopen wij met onze lieve ouders en grootouders

KORNELIS PIETER SMIT
en
AFINA SMIT—BROEKEMA

hun 35-jarig huwelijksfeest te vieren.

We bidden dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons allen mag sparen.

Hun dankbare kinderen:
Henk en Tiny Smit,
Amsterdam, Ned.
Bill en Greta Van Ommen,
Ben, Kenneth, Robert, Stefanie,
Sarnia, Ont.
Symen en Ann Tymstra,
Yke, Vivian, Peter, Paul,
Sarnia, Ont.
Stan en Corry De Jong,
Anita, Wynne, Kevin, Paul,
Rexdale, Ont.

1242 Willa Dr.,
Sarnia, Ont.

Op 24 July 1966 hopen wij D.V. met onze ouders

ALBERT EUVERMAN
en
JANTJE EUVERMAN—NIEMAN

hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat God hun nog vele jaren moge sparen is de wens van hun kinderen.

Ralph.
Helen.

Adres: 47 Wall St.,
Brockville, Ontario.

Zo God het wil is 28 juli 1966 een hele blijde dag voor ons, want dan hopen wij met onze geliefde ouders en oma en opa

CORNELIS SCHUILING
MARTHA SCHUILING—BOTHOF

hun 40-jarig huwelijksfeest te vieren.

Wij danken God voor onze ouders en grootouders en het is onze bede dat Hij hen dicht nabij mag blijven op hun verdere levensbaan.

De Heer zal U steeds gadeslaan,
opdat Hij in gevaar
Uw ziel voor ramp bewaar'.
De Heer, 't zij g' in of uit moogt gaan,
en waar g' U heen moogt spoeden,
zal eeuwig U behoeden.
(Ps. 121)

Hun kinderen:
Aad en Nellie de Weger,
en kleinkinderen:
Diana, Ronnie en Marsha.

Receptie: Zaterdag 30 juli van 3—5 en 8—10 uur te 35 Oak Street, Simcoe, Ont.

1931 — 1966

With great thankfulness to the Lord, on July 30th we hope to commemorate with our dear parents and grandparents

KLAAS TIEL
and
NELLIE TIEL—VROEGOP

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may bless them in the years to come, is the wish of their children:

Winnipeg, Man.:
John and Laura Tiel.
Winnipeg, Man.:
Pete and Janny Boer.
Transcona, Man.:
Bert and Margaret Hoftyzer.
Edmonton, Alta.:
Nick and Berdina Tiel.
Brandon, Man.:
Dick and Nelly van der Veen.
Balmoral, Man.:
Abram Tiel.
12 grandchildren.

Box I, Balmoral, Man.

The Lord willing, on July 23rd, 1966 we hope to commemorate with our dear parents and grandparents

JOHN VERWOERD
and
MARIA VERWOERD—VAN EYK

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may be near them and bless them in the years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Zwijndrecht, Holland:
Cor and Tine Verwoerd.
New Westminster, B.C.:
John and Rita Verwoerd.
George en Marian Onderwater.
Burnaby, B.C.:
Walter and Sylvia Verwoerd.
Hank and Helen Verwoerd.
Albert and Lien Breedveld.
Hetty Verwoerd.
Harry Verwoerd.
Nanaimo, B.C.:
Len and Lorraine Verwoerd.
Ladner, B.C.:
Sisco and Betty Jansons.

With thanks to our Lord we announce the 45th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

Mr. and Mrs. ROEL HELLINGA

on July 21st, 1966.

We pray that the Lord may continue to bless them in the years to come.

Willowdale:
Romke and Lena Hellinga.
Willowdale:
Zwaantje and Reinder Vander Boor.
Orangeville:
Jankje and Albert Willesma.
Willowdale:
Lourens and Dorothy Hellinga.
Scarborough:
Ann and Sietse Visser.
Thornhill:
Trix and Leo Oostdijk.
Willowdale:
Charlie and Dorothy Hellinga.
and 33 grandchildren.

10 Center Ave., Willowdale, Ont.

Heden nam de Here tot Zich, op de leeftijd van 38 jaar, onze lieve schoonzuster en tante

TRISE BEIMERS,

geliefde echtgenoot van Renze Beimers,

na een kort maar zeer gelukkig huwelijk van bijna 3 jaar.

Dat ze nu bij haar Heer en Heiland is en verlost van al haar pijn, is ons tot steun en troost.

Sterke de Here onze broer in dit zo zwaar verlies.

Kl. Beimers.
Tj. Beimers—Visser.
W. Beimers.
F. Beimers—v. d. Ploeg.
G. Beimers.
A. Beimers—Walsma
en kinderen.

Renfrew, Ont.
5 Juli 1966.

Na een ziekte van enkele maanden nam de Here tot Zich onze geliefde moeder, groot- en overgrootmoeder

GRIETJE VANDERLAAN,

in de ouderdom van ruim 82 jaar.

Ze wist dat haar Verlosser leeft.

Namens de familie:
J. Vanderlaan.
Wallaceburg, Ont.

Heden werd uit onze kring door de Here opgenomen ons geachte medelid

Mrs. KUIPERS,

op de leeftijd van 59 jaar.

Vrouwenvereniging
Maria Martha,
Iron Springs,
Alberta.

Our hearts were saddened by the departure of our beloved daughter and sister, after a long illness

TINA BEIMERS,
nee KAASTRA,

on Monday, July 4, 1966 at the age of 41.

Mr. and Mrs.
Th. Kaastra,
Joure.
Mrs. W. Kaastra,
Joure.
Mr. and Mrs.
J. Blooker,
Amsterdam.
Mr. and Mrs.
S. Kaastra,
Clinton.
Mr. and Mrs.
J. Kaastra,
Springfield.

Mr. and Mrs.
FRANK VISSCHER

and family wish to express their sincere thanks and appreciation to all who have been so kind during the recent bereavement of their beloved oldest son and brother, Albert.

The Blenheim Christian Reformed Church is in need of

PULPIT SUPPLY

on August 7, 14 and 21. Ministers or students on vacation in the neighbourhood of Blenheim and willing to take care of one or more of our services on these dates, please contact the clerk, H. Augustyn, R.R. 4, Blenheim, Ontario. Phone 676-2215. Time of our services, 10.00 a.m. and 7.00 p.m.

The Maranatha Chr. Ref. Church of St. Catharines, Ont. urgently needs

PULPIT SUPPLIES

July 31, August 7. If you can help us, please contact Mr. B. Langendoen, 39 Harcove St., St. Catharines, Ont. 935-6521.

Toronto Rehoboth C.R.C. requires

PULPIT SUPPLY

Aug. 7 - 10 a.m., 5 p.m.; Aug. 14 - 10 a.m., 5 p.m., 7 p.m. (Dutch). Ministers please contact: J. Batelaan - Clerk, 45 Fordwich Cr., Rexdale, Ont. Tel. 741-7250.

GRACE CHRISTIAN REFORMED CHURCH, CHATHAM, ONTARIO

From now on worship services are being held every Sunday in the First Christian Reformed Church, Tweedsmuir Ave.

Time 8:30 A.M. and 7:00 P.M. Both services are conducted in the English language.

Een degelijk

KOSTHUIS AANGEBODEN

voor nette jongeman. Parkeergelegenheid. Phone Weston 249-4985.

Attention School Societies, P.T.A. etc.

The Christian School Calendar 1967 will be published soon

WAIT FOR FURTHER ANNOUNCEMENT

The Christian School Herald
212 Seneca Ave., Hamilton, Ont.

Young man, Christian Reformed, would like to

CORRESPOND

with girl, age ± 35, in Canada. All replies will be answered. Write to # 1892, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Respectable man in his early 30's likes to meet a

RESPECTABLE GIRL

in her late 20's or early 30's. Write to # 1893, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

COTTAGE FOR RENT

Muskoka Lake near Gravenhurst. 9 sleeps, 3-pc. bath. Boat and motor available. For further information call 434-1419 London, Ont. E. Davelaar.

Te koop: Een bestaande

ZAAK IN HOLLANDSE GROCERIES

en Textiel, welke een goed bestaan oplevert. Brieven onder no. 1891, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

JANITOR REQUIRED

Opportunity for retired couple or couple with one or two children. In exchange for taking care of our church (20 families) we will provide you with free housing. We are located in the "sunshine belt" just south of Calgary, Alta. For more particulars write: High River Christian Reformed Church, Box 481, High River, Alberta.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

Reuma, Ischias, Jicht

congestie, gal, lever, long- en darmkwalen, hartzwakte, hooikoorts, keelaandoen., klierziekte, neusverkoudh., spatten, struma, suikerziekte, vallende ziekte, verlamm., verkalking, vetzucht, zenuwontst., zenuwzwakte bestrijden wij succesvol met onze onschad. geneeskruiden. Meldt Uw ziekte aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

DRINKWATER UIT DE ZEE

Men is nog steeds bezig om op een goedkope manier het zeewater te 'ont-zouten' om er de dorst van duizenden mee te lessen. Zoals U waarschijnlijk in de kranten hebt gelezen, serveert men in de restaurantst in New York geen glas ijskoud water meer bij het diner, omdat het zuivere drinkwater, vooral gedurende de warme zomermaanden, schaars is. Het is te begrijpen dat men het oog wendt naar de eindeloze zee. Als men deze bron eens kon aanboren! Op verschillende plaatsen wordt dit reeds gedaan, maar men zoekt nog steeds naar goedkopere methoden.

Onlangs heeft het U.S. Department of Interior's Test Station at Wrightsville-Beach, N.C., patent verleend aan iemand die een methode heeft uitgevonden om het zeewater te bevriezen. Bij 28,4 graden Fahrenheit begint het zeewater namelijk te bevriezen. De ijskristallen die worden gevormd zijn nagenoeg zoutloos. Deze kristallen worden dan gewassen om zodoende de overgebleven pekel en zout te verwijderen, waarna men de kristallen kan smelten.

Verschillende methoden worden beproefd om de pekel en het overgebleven zout van de kristallen te verwijderen. Eén methode is om verdampt zeewater dat men eerst heeft afgekoeld in een tank te spuiten waardoor een gedeelte van de vloeistof verdampt en het andere gedeelte ervan bevriest. Op deze manier wordt het ijs en de pekel en het overgebleven zout van elkaar gescheiden. Daarna smelt men het ijs en heeft men zuiver drinkwater.

GEBOORTEBEPERKING IN DE V.S.

Gedurende de jaren 1960-1965 is het aantal geboorten in Amerika sterk afgenomen. Gedurende deze jaren daalde het van 23,9 tot 19,6 per duizend inwoners per jaar.

Over het eerste halfjaar van 1966 bedroeg de geboorteaanwas slechts 18,4 per duizend inwoners. Dit is het laagste sinds de depressie in 1936. Huwelijken worden er verhoudingsgewijs veel meer gesloten dan voor 1960. Deze zijn toegenomen van 8,5 per duizend inwoners in 1960 tot 9,2 per duizend inwoners in 1965.

V A R I A

SCHOTS

Oude George is een Schot en een ex-mijnwerker. Toen ik hem kortgeleden in Glasgow opzocht, kwam het gesprek op het overlijden van een van zijn boezemvrienden.

"Ik heb gehoord dat Harry vijfduizend pond heeft nagelaten," merkte ik vol bewondering op.

"Nee, dat heeft hij niet," zei George.

Ik was zeker van mijn zaak en vroeg om opheldering.

"Harry *liet* geen geld *na*," legde hij uit. "Hij werd er bij vandaan gehaald."

(De Strijdkreet)
Uit: Jong Gereformeerd

---

120 acre Farm

6 mijl vanaf Jarvis, on highway. Huis met 3 slaapkamers, voorkamer en keuken. Grote L-shape barn. Geen vee en machinerie. Vraagprijs $20,000. Down $3,000.

Jack Bylsma

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

TEACHERS WANTED

BOWMANVILLE

We need another

TEACHER

to serve in our Junior High Dept. This teacher will have Grade 7 as his/her Home Room and is expected to teach History/Geography, or French and Latin in Grades 8, 9, and 10. Other arrangements may be possible.

Write or phone the principal: Jacob W. F. Uitvlugt, Box 1165, Bowmanville, Ont. Phones: AC 416-623-5871, or AC 416-623-5969.

Due to higher enrollment the Clinton Christian School will be in need of a

SIXTH TEACHER

for the intermediate grades.

Please contact Mr. W. J. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL

(grades 6 and 7).

Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

Calvin Christian School is in need of

A TEACHER

for grade 5, approx. 30 pupils. Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Thunder Bay Christian School is in need of a fifth

TEACHER

for the intermediate grades.

Please send applications to the secr. T. Bakker, R.R. 3, Fort William, Ont.

Lacombe Chr. School requires a

TEACHER

for grades 4, 5 and 6 for the '66-'67 term. Come to a new rural school in the parklands of Alberta. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

Lacombe, Alberta "Calvin Christian School" is urgently in need of a

TEACHER

for grades 1-2 and 3. New 2-room school. Salary schedule for a degreed teacher without experience is $4,200.—. Contact: John Vanderwekken, Clive, Alberta.

The CLAC needs a

Business Agent

whose primary task it will be to organize trade locals, conclude collective agreements and do related work in Ontario.

Applications with letters of reference should be sent to:

National Executive Committee,
Christian Labour Association of Canada,
1058A Albion Road,
Rexdale, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Belleville, Ont., E. Gritter te Orillia, Ont.

te Ingersoll, Ont., kand. A. J. Schoonveld te Grand Rapids, Mich.

te Penticton, B.C. als zendeling voor Okanagan (Abbotsford, B.C. roepende kerk), R. Groeneboer te Vancouver (Bethel), B.C.

te Truro, N.S. kand. D. Hart van Grand Rapids, Mich.

te Sarnia (I), Ont., P. DeJong te Smithers, B.C.

te Calgary (Maranatha), Alta., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Regina, Sask., kand. N. VanderKwaak te Grand Rapids, Mich.

te Barrhead-Westlock, Alta., kand. N. VanderKwaak te Grand Rapids, Mich.

te Athens, Ont., kand. J. Wieringa te Grand Rapids, Mich.

te Peers, Alta., kand. P. Hogeterp te Grand Rapids, Mich.

Aangenomen

naar Argentinië (Beverly Chr. Ref. Church te Grand Rapids, Mich., roepende kerk) A. Rumph te Hamilton (Mount Hamilton).

de benoeming tot president van de R.B.I. te Grand Rapids, Mich., D. L. VanHalsema te Holland, Mich.

DS. J. FABER ONTVING STUDIEVERLOF

Ds. J. Faber, predikant van de Christian Reformed Church te Pembroke, Ontario, heeft van zijn kerkeraad voor tenminste één jaar studieverlof ontvangen. In de zomer van 1967 hoopt hij met zijn gezin naar Nederland te vertrekken om zijn studie aan de Vrije Universiteit voort te zetten.

Hij hoopt vervolgens binnen afzienbare tijd doctoraal examen in de vakken van het Nieuwe Testament te doen. In verband met zijn studieplannen zal Ds. Faber beroepen niet in overweging kunnen nemen.

CHR. REFORMED CHURCH WALLACEBURG, ONT.

Op 12 juli 's avonds was de gemeente van Wallaceburg samengekomen om afscheid te nemen van Ds. P. J. Boodt en zijn gezin.

De leiding voor deze bijeenkomst berustte bij Mr. D. Counsell, voorzitter van de mannenvereniging, die na een openingsgebed Psalm 121 voorlas.

Namens de gemeente werd aan Ds. en Mrs. Boodt een slaapkamerameublement aangeboden.

In zijn dankwoord aan de gemeente bracht Ds. Boodt de inhoud van de voorgelezen psalm onder aandacht der aanwezigen en zei uit ervaring te kunnen getuigen dat de Here een bewaarder is in alle nood.

Na de afgevaardigden van de verschillende verenigingen sprak Mr. A. den Boer een woord van afscheid namens de kerkeraad. Met het zingen van de zegenbede en dankgebed door Mr. H. Vandendool werd de samenkomst besloten.

DEATH TOOK FORMER CALVIN PROFESSOR

Dr. Peter Hoekstra, chairman of the history department of Calvin College, Grand Rapids, Mich., from 1918 to 1954, died at the age of 82 at his Grand Rapids home after a long illness.

Dr. Hoekstra received his A.B. degree from Calvin College and a master degree from the University of Michigan. In 1915 he received his Ph.D. in history from the University of Pennsylvania. Before assuming a teaching career at Calvin College he taught for some time at Lehigh University.

Professor Hoekstra has been secretary of the faculty and a member of the Education Policy Committee in addition to his duties as chairman of the history department.

DE STRIJD OM DE JEUGD IN RUSLAND

Der Gaertner bevatte een zeer interessant verslag van een reis naar Rusland van zuster Margaret Gawronsky, een in Moskou geboren zendelinge onder Israël die verleden jaar voor de tweede maal na de oorlog Rusland bezocht. Wat in de eerste plaats opvalt is, dat er ondanks alle maatregelen die genomen worden om de jeugd bij de kerk vandaan te houden, toch een jeugd is die in het geloof volhardt. In Moskou heeft de Evangelische Gemeente 5000 leden. Sinds april 1965 bestaat er een jeugdkoor van 130 zangers, die van 12 tot 30 jaar oud zijn. In verschillende grotere steden van Rusland hebben zich dergelijke jeugdkoren gevormd, als antwoord op de voor enige tijd uitgevaardigde verordening dat kinderen onder de 18 jaar niet naar godsdienstige vergaderingen mogen worden meegenomen. De staat motiveert deze verordening daarmede, dat jonge mensen pas als zij meerderjarig zijn — in de landen van Oost-Europa is dit bij de beëindiging van het 18de levensjaar het geval — zelf over hun godsdienstige belijdenis moeten beslissen. Deze verordening moest door de predikanten worden bekend gemaakt. Maar de jeugd wilde zich de kerkdiensten niet laten ontnemen. En zo ontstonden de jeugdkoren: want zingen behoort tot het terrein van de "Kultura" en valt niet onder deze verordening. Het gezang van deze jonge mensen is ontroerend door zijn vertrouwende geloofskracht en innige overtuigingskracht. Wie zich in zijn jeugd bewust aan de kant van het Evangelie plaatst weet dat een hogere opleiding en vele andere dingen voor hem blijven uitgesloten. In Erewan, de hoofdstad van Armenië, bezocht zuster Gawronsky 's zondags een godsdienstoefening die goed was bezocht. Enige mensen moesten zelfs buiten staan. Onder de zangers en zangeressen bevond zich een vrouwelijke ingenieur, een ambtenaar van een ministerie, en een jonge binnenhuisarchitect. Aan het einde van de dienst werd aan de gasten verzocht een groet uit te spreken. Zuster Gawronsky kon met de jonge architect een langer gesprek in de Franse taal voeren. Hij vertelde hoe hard juist hij en zijn familie door de verordening werden getroffen, volgens welke kinderen en jonge mensen onder 18 jaar niet meer naar de vergaderingen mochten worden meegenomen. De gemeenten hebben een deputatie naar de regering gezonden om tegen deze verordening te protesteren, maar de commissaris dreigde slechts, hun de ouderlijke macht over de kinderen te ontnemen, als zij zich niet aan de verordening hielden. De kinderen behoren aan de staat.

Op de laatste dag was zuster Gawronsky ook nog in het huis van de predikant. Samen met zijn vrouw en dochter bewoont hij *één* (!) kamer met een erg klein keukentje. Hij was zo bevreesd dat men zelfs in zijn woning slechts zachtjes mocht spreken. In een bericht van vier bladzijden had hij opgeschreven, wat hij wilde zeggen. Met een "bidt voor ons" werd van de buitenlandse gasten afscheid genomen.

Ondanks de verzwaarde omstandigheden ontmoet men in de Sovjet Unie talrijke geloofssterke christenen, die moedig door woord en wandel getuigenis afleggen van het Evangelie. Wij moeten ze in onze voorbede niet vergeten.

I.C.N.

JAMES M. DUNWOODY & CO.

Chartered Accountants

D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.

330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

KERKDIENSTEN

uitgezonden via

RADIO NEDERLAND WERELDOMROEP

Golflengten: 19 en 25 meterband.
Uitzendtijden:

Newfoundland Standard Time:	5.30 nm
Atlantic Stand. Time:	4.30 nm
Eastern Stand. Time:	3.30 nm
Central Stand. Time:	2.30 nm
Mountain Stand. Time:	1.30 nm
Pacific Stand. Time:	12.30 nm

STANDARD time is WINTERTIJD; *Daylight Saving Time* is ZOMERTIJD.

Gedurende DAYLIGHT SAVING TIME gelieve men bij de hierboven vermelde uitzendtijden *1 uur op te tellen.*

31 juli 1966

Gereformeerde Kerkdienst (Vrijgemaakt) in Harlingen. Voorganger Ds. J. Bomhof

14 aug. 1966

Kerkdienst in Zeist van de Evangelische Broedergemeente. Voorganger: Ds. S. O. Meeuwes.

28 aug. 1966

Hervormde Kerkdienst in Vaals. Voorganger: Ds. W. van Waasbergen.

11 sept. 1966

Gereformeerde Kerkdienst in Bunnik. Voorganger: Ds. H. A. L. van der Linden.

25 sept. 1966

Hervormde Kerkdienst in Den Haag. Voorganger: Dr. E. Emmen.

9 okt. 1966

Evangelisch Luthersche Kerkdienst in Bussum. Voorganger: Dr. J. P. Boendermaker.

23 okt. 1966

Doopsgezinde Kerkdienst in Krommenie. Voorganger: Ds. H. J. Witteveen.

6 nov. 1966

Hervormde Kerkdienst in Rotterdam, Charlois. Voorganger: Ds. T. D. van Soest.

De andere zondagen kan men een 14 minuten programma beluisteren waarin Oecumenisch Nieuws door Ds. W. J. de Hoest.

Het Nieuwe Kerklied door de cantor Frits Mehrtens en de Ter Overdenking door Ds. G. P. Klijn.

Het maandelijks nieuws uit de Kerken wordt uitgezonden op de eerste maandag van de maand.

De Wereldomroep zal graag van luisteraars vernemen of deze uitzendingen goed beluisterd kunnen worden!

CREDIT UNIONS DOEN GOEDE ZAKEN

Volgens de gegevens doen de Credit Unions goede zaken. Sinds 1945 groeide het bezit van de 5.000 Credit Unions zeventienmaal zo snel als dat van andere financiële instellingen. De Credit Unions blijken dan ook zware concurrenten te zijn van de bankinstellingen. Zij hebben het voordeel dat zij niet onder de bepalingen vallen die voor de banken gelden. Zij behoeven de eerste drie jaar geen corporatiebelasting te betalen. Naderhand is de belasting, die zij moeten betalen, gering in vergelijking met de belasting die andere financiële instellingen wordt opgelegd.

De "Royal Commission on Banking" sprak onlangs haar ongenoegen uit over deze bepaling en hoopt dat de regering spoedig stappen zal ondernemen om de Credit Unions onder dezelfde bepaling te stellen als die waaronder de banken vallen.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Bekendmaking omtrent IMMIGRATIE

De Regering van Canada maakt een nieuwe gedragslijn bekend ten aanzien van personen die in Canada als bezoekers binnenkwamen en vervolgens trachten als immigranten te blijven.

Bezoekers in Canada op of voor 8 juli 1966, die op of voor 25 juli 1966 een verblijfsvergunning hebben aangevraagd, zullen hun aanvraag zien goedgekeurd mits zij:

1. In aanmerking zouden kunnen komen als immigranten waarvoor men al dan niet borg staat indien zij daarvoor als zodanig in het buitenland zouden aanvragen; of
2. Burgers of wettelijke permanente ingezetenen van Canada op of voor 8 juli 1966 hebben gehuwd; of
3. Een wettig erkende zaak in Canada met goed gevolg hebben opgericht; of
4. Gedurende minstens acht maanden permanent in Canada tewerk gesteld zijn; of
5. Met succes onderricht hebben gevolgd evenredig aan 10 jaar onderwijs in een der provincies in Canada.

Toekomstige bezoekers en personen, thans in Canada verblijvend, die niet op of voor 25 juli 1966 voor permanent verblijf hebben aangevraagd, zullen hun aanvragen zien goedgekeurd mits zij:

1. Geen aanvragen voor immigratie naar Canada hebben ingediend voordat zij hier aankwamen;
2. Een aanvraag indienen voordat hun periode van geautoriseerd verblijf afloopt;
3. De voorwaarden van hun toelating niet hebben overtreden;
4. In aanmerking zouden kunnen komen als immigranten zonder borg indien zij daarvoor in het buitenland aanvragen; of
5. Voor de toelating echtgenoten of minderjarige kinderen van burgers of wettelijke permanente ingezetenen van Canada waren.

Deze gedragslijn slaat niet op personen die door paragraaf 5 van de Immigratie Wet zijn uitgesloten en personen die Canada onder valse pretentie, anders dan de verheling van het voornemen om als immigranten te blijven, binnenkwamen. Personen die niet in aanmerking kunnen komen voor permanent verblijf zullen worden verzocht om Canada vrijwillig te verlaten of daarbij in gebreke blijvend zal een proces voor deportatie worden begonnen.

Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen door zich met het dichtstbijzijnde Immigratiekantoor in verbinding te stellen of aan het Department of Citizenship and Immigration, Ottawa, Canada, te schrijven.

Honourable JEAN MARCHAND
Minister of Department of Citizenship & Immigration

Sexuele voorlichting

Vorige week moesten we naar Nova Scotia voor een trouwerij. We waren nog maar juist in het vliegtuig of we kregen van de stewardes lectuur aangeboden. We reisden nl. eerste klas omdat de goedkopere klasse totaal was uitverkocht. Veel bijzonders was die lectuur niet. Maar we hebben ze toch eens doorgekeken. Bladen die men normaal niet leest. Life, Look, enz. enz. Het viel ons op dat in praktisch alle bladen artikelen stonden die verband hielden met of handelden over "Sex".

De volgende dag in Nova Scotia lazen we een krant waarin ook een heel groot artikel stond dat dit onderwerp uitvoerig besprak in verband met een vergadering van onderwijs-experts. Een spreker vertelde over een meisje van 14 jaar dat trouwen moest en gezegd had dat ze dacht dat men alleen kinderen kon krijgen wanneer men getrouwd was . . . . De spreker vertelde dit om te demonstreren dat de kinderen beter ingelicht moesten worden op school, thuis en . . . in de Kerk. Hierover willen de graag wat zeggen.

De mensen weten blijkbaar nergens anders over te praten, te schrijven en grapjes te maken dan over "Sex" en men bedoelt dan het bijproduct van de liefde tussen man en vrouw, datgene wat de Here ons niet afgenomen heeft toen hij Adam en Eva uit het paradijs verdreef. Men wil wel het bijproduct, maar voor "Liefde", echte liefde, heeft men geen belangstelling. Het is momenteel als in de grote stad Sodom, waar practisch geen enkel normaal mens meer woonde, ze hadden allen God vergeten en wisten niets beters te doen dan zich met dit uit het paradijs overgeblevene te vermaken. Het resultaat was dat God de stad met vuur verwoestte. Zo vreselijk vindt God deze verliederlijking van het heerlijke dat Hij gaf. Dat we dit in onze tijd op veel grotere schaal zich zien herhalen is waarschijnlijk ook een teken dat de dag des oordeels nadert en de wederkomst van de Here Jezus nabij is.

WAT kunnen we hiertegen doen als Christenen en als KERK? Als Christen kunnen we een tegengif zijn door werkelijk "het zout der aarde te zijn". Zout is er niet alleen voor om het eten smakelijker te maken maar wanneer de Bijbel spreekt over dit zout dan wordt er waarschijnlijk nog meer mee bedoeld dat het BEDERFWEREND moet zijn. Daarom moeten wij gelovigen een heilig leven leiden en een voorbeeld zijn in echte liefde, voral tussen man en vrouw. Hoeveel mannen b.v. kussen hun vrouwen wanneer ze thuiskomen of weg gaan? Dit maakt een enorme indruk op de kinderen en vergeten ze nooit, evenmin als wanneer vader en moeder ruzie hebben . . . .

Maar vooral moeten we niet mee doen wanneer er onsmakelijke grappen worden verteld. Men moet er wat van zeggen of door stilzwijgen laten voelen dat men het afkeurt. Altijd moeten we proberen wanneer we met anderen spreken het gesprek op een hoger plan te brengen en het licht dat ons gegeven is laten schijnen.

De Kerk heeft ook een grote taak in deze. We herineren ons uit onze jeugd nog de preken over "Gij zult niet echtbreken". De wereld verlangt van de Kerk dat ze de mensen leert HOE ze de verhouding man-vrouw moeten behandelen zonder in moeilijkheden te komen. Maar we hopen dat onze voorgangers hun plicht in deze klaar zullen zien en doen wat de dominees uit onze jongensjaren deden: ze noemden Zonde . . . Zonde! Omgang tussen mannen en vrouwen en jongens en meisjes buiten het heilige huwelijk is een grote zonde en de Here een gruwel en wordt verschrikkelijk gestraft.

JAN DRENT

Inlichtingen over regeringsdiensten en regelingen van belang voor iedereen

De regering van Ontario, zich bewust van haar verantwoordelijkheid tegenover niet-Engels en niet-Frans sprekende bewoners van Ontario, ziet in dat het noodzakelijk is hen in hun eigen taal op de hoogte te houden van belangrijke nieuwe wetten en veranderingen betreffende door de overheid verleende diensten. Daartoe zal een aantal belangrijke bekendmakingen worden doorgegeven in hun eigen taal, waarmee de regering een enkele jaren geleden begonnen gedragslijn voortzet.

Een en ander is dus niet een reeks advertenties, maar voorlichting.

De regering van Ontario hoopt dat dit program de inwoners zal helpen om een beter begrip te krijgen van de bepalingen der verschillende departementen en dat het hun begrip voor de diensten die door haar worden verleend, zal verruimen.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

21 JAAR OUD?

Zodra U 21 jaar oud bent geworden, valt U niet langer onder de Hospital Insurance van Uw ouders. Om toch verzekerd te blijven, moet U binnen 30 dagen zelf voor Uw verzekering zorgen. Aanmeldingsformulieren zijn te krijgen bij de banken, ziekenhuizen en direct van de Commission.

PAS GETROUWD?

Vanaf die dag moet de "gezins-premie" voor de Hospital Insurance worden voldaan teneinde beide echtgenoten verzekerd te doen zijn. Stel onmiddelijk de "groep" waaronder U valt van Uw huwelijk in kennis of, als U Uw premies "direct" betaalt, de Commission.

NIEUWE BAAN?

Ten einde verzekerd te blijven, dient U de instructies op te volgen, afgedrukt op het "Hospital Insurance Certificate of Payment", formulier 104, dat Uw huidige werkgever verplicht is U te geven bij Uw vertrek.

Your **ONTARIO HOSPITAL INSURANCE** *Plan*

Ontario Hospital Services Commission
Toronto 7, Ontario

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek!

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
....
....
Naam ....
Post-adres ....

OUD ADRES:
....
....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

WILL OUR CHRISTIAN SCHOOLS SURVIVE ?

by the Rev. MICHAEL DE VRIES

What guarantee do we have that our Chrisitan schools will survive? Will our schools still be present, say, in 1976?

These questions have admittedly a negative ring to them. Let it be clear from the outset, however, that I do not wish to undermine the formidable accomplishments of the past nor detract from the fine achievements of yesteryears. I do not want to join the chronic complainers who are always ready to condemn and never willing to compliment. I do not care to be part of those who are always sighing and never shout a hallelujah.

He who looks back to the things accomplished in the Christian School Movement should be very grateful. If he cannot be thankful he is an ingrate and had better pray: "Come, Thou Fount of every blessing, Tune my heart to sing Thy praise."

Gratitude is very much in order. Wel might we say:

We praise Thee, O God, for
the Christian Schools
for their beacon in the community
their stand in our society
their blessing to the nation.
We praise Thee, O God, for
the Christian Schools
for their Christian teachers
their Christ-centered learning
their Christ-honoring influence.
We praise Thee, O God, for
the Christian Schools
for their faithful supporters
their remarkable sacrifices
their ardent dedication.
We praise Thee, O God, our Lord
and our King
Accept Thou the praise we *gratefully* bring.

Thankfulness for great things accomplished is necesary and good. What a pity when one cannot muster the simple feeling of deep gratitude to God for what He has wrought. But it would be a mistake were we to do no more than looking back. Let there be no such mistake. Our calling is also to look ahead. And so we must ask, not with tongue in cheek but with all seriousness, Will the Christian schools survive?

The survival of the Christian schools will depend on many things, but were I asked to single out the most important, I would like to mention three things: CASH, CONVICTION and CHRISTIAN DISTINCTIVENESS.

I. *THE NEED FOR CASH*

Christian education is not available for peanuts. It costs a lot of money to provide Christian education these days. And the cost is steadily rising. In 10 or 15 years the cost will have soared to probably three times as much as it does now. The yearly increase in the school budgets clearly and painfully indicates this trend of the times.

All across the country we can hear about the tremendous financial shortages. In some places these deficits stagger the imagination and one wonders how such schools can re-open their doors in September.

Any one who has had any experience in Christian school administration knows about the crying need for cash .Again and again he is told: "The money just *isn't* there!"

The Christian teachers are, by and large, grossly underpaid. It is a known fact that many teachers would have loved to have enroled at the Summer Course for teachers at Hamilton, but are forced to take up part-time summer jobs instead.

Furthermore, few if any of the Christian schools have adequate libraries. Teachers are requested to teach subjects that are out of their field of competence. In several places the teachers must teach multiple grades. Necessary materials — from books to pencils — are kept to the bare minimum. Sometimes it still happens that school boards *prefer* the unqualified teachers and by-pass those with teaching certificates.

Now, if this is the case today, aren't we in real trouble for the future?

The Christian schools are in desperate need for more money. More cash is a necessity for the schools' survival. But how can it be received? What is the answer to this need? An answer *must* be found or else our Christian schools are going out of existence and will be priced out of the market.

FOUR SUGGESTED SOLUTIONS

(a) One can hear it be said time and again: Let the schools be parochial! Dr. John Bratt, for example, has defended this solution in his article "The Case for Parochialism," in *The Federation Messenger*, October, 1965. Dr. Bratt makes the claim that no iron-clad principial objections can be launched against parochialism and there is much to say in favour of it. Were our schools to become church-schools the financial resources would be readily available. Part of the yearly church-budget would be channeled into the operation of the Christian schools.

Attractive as this solution may sound from the economic point of view, let the church be church and let our schools be *schoolishly* structured. Here lies our strength.

(b) It is being suggested with greater staccato: Let the parents foot the bills! Increases in tuition are evident in many schools. In some places *all* the financial burdens are placed on the shoulders of the parents whose children attend the Christian school.

Is it fair, however, to let the parents bear the high cost of Christian education? Let's face it, many parents with schoolgoing children are at the end of the tether. They simply cannot "cough up" one extra dime — and I believe them. Increases in tuition may be necessary at times, but some of the parents' backs are being broken. Pastors across the land can testify to it.

(c) Of late we hear a good deal about government subsidy for the Christian schools. Though some negative arguments can be heard sometime, these voices are weak and faint. Well, I for one take my stand with those who *favor* government support. We need not be detained in pointing out all the arguments that can be presented in favor of subsidy. One need but read the various article in *The Christian Vanguard* or the well-documented Brief of the Alliance of Christian Schools in Ontario. In short, I favor government support for two basic reasons: 1) Justice demands it; 2) the Christian schools need it.

The triumphs in the Province of Alberta — achieved under the capable leadership of Rev. Louis Tamminga and Mr. John Olthuis — should encourage Christians in every province to go onward. Let us step up our efforts everywhere to clear up the gross injustices and strive for equality in education. Let us plod along *patiently* and *hopefully*. Victories will not be easily scored.

(d) The very best solution must still be mentioned. Waiting for government support without action now might cause our schools to die and hence they will be in no further need of government help.

The editor of Calvinist Contact made a fine defense two years ago for "the community program." In his editorial, "The meaning of our fellowship with respect to Christian education," Mr. Farenhorst called attention to the need for *all* the Christians to support the Christian schools. Christian education, so he asserted, demands the attention of *every* believer — not just the parents of school-going children. He is absolutely right. It is odd that *this* approach has such a slow start in catching on among us. Have we stressed too much that our schools are *parentally* controlled? Why do we not see the schools as a part of God's *Kingdom*, and who may be excluded from working for it?

The Christian schools are God's schools. This is why, said Dr. Calvin Seerveld, we are so New Testamently crazy about them and why all Christians should be.

In the dark ages, when Christianity made its first impact on Northern Europe, a large number of Franks were immersed for the sacrament of baptism. Some of these Franks were not quite sure that they were willing and ready to give up their savage battle. While being immersed some held their right hand above the water. The next day they continued their battles. Wielding their battle-axes in terrible bloodshed they shouted, This hand never was baptized."

Too many Christians seem to be saying: My pocketbook was never baptized. Many Christians seem to be converted last in their pocketbooks!

II. *THE NEED FOR CONVICTION*

If this "community plan" is going to succeed will depend on our conviction. Christians must learn again or anew that Christian schools are not an expendable luxury but an explicit necesity commanded by the will of God.

Unless there be an increase in conviction the future of the Christian schools is not very right.

Oh, the terrible danger of *traditionalism!* And who does not bump against it all the time? The Christian school might continue to exist for a while, by virtue of tradition, but its life is fading. You see, it is possible to live off the spiritual momentum built up by a previous generation, but such freewheeling will certainly come to a halt.

Speaking of traditionalism a few ilustrations might help to show up its real dearth.

The story is told of Catherine, the Empress of Russia. One day she took a leisurely stroll through her gardens when suddenly her eye fell upon a most beautiful snowdrop. Never before had she seen such a pretty snowdrop. She muttered to herself, "What a pity if someone would trample upon it." She rushed into the palace and wrote the command that a guard should protect it. Day in, day out soldiers stood on guard, carefully protecting the white little flower. But the dainty flower, like all flowers, died. And Catherine died too. But the guards kept standing guard! At last someone inquired as to the wherefores of these guards at that particular spot in the garden. No one seemed to know, until finally someone discovered its original reason.

Or take the story of the temple worshippers. When the god Dagon had fallen of its pedestal, apparently some bits of marble had fallen upon the threshold. It was decreed that no one should ever step upon this threshold — it was sacred. Year in, year out worshippers made that little jump across the threshold. Three centuries later worshippers still jumped across that threshold, but no one knew why! The story of Dagon was long forgotten.

Traditionalism is the dead faith of the living

Are we guarding a dead flower? Are we jumping across thresholds? In other words, *need* our Christian schools survive? Are we guarding and defending Christian schools for solid reasons? Will an inquiry only show up the rootlessness and hollowness of the Christian School Movement?

If it is only tradition that lies behind the establishment and maintenance of the Christian schools, and not conviction, our schools will be in their last days. Merely mouthing the cliches of yesteryears will not do. Merely because pressures of the church community demand it, will not keep the schools firmly footed.

In 2 Samuel 23:18ff. we see king David and three of his senior officers surveying the area of Bethlehem, near the cave of Adullam. In the distance they could see the flickering lights of the fires of the Philistines' camp. Still farther away they could see the town of Bethlehem, David's hometown. Suddenly David cried out :"Oh, that one would give me drink of the water of the well of Bethlehem ,which is by the gate."

What made David long for this particular water? Was it homesickness for Bethlehem? Was it a futile longing back to his childhood years? Perhaps. But the *basic* reason is this: Bethlehem lay in enemy territory and David longed to win it back.

(Continued on page 10)

Economic Roundup

At mid-year, the Canadian Economy is doing fine even though business is slowing down from the exceptionally fast pace in the first quarter of the year, and a number of soft spots have appeared in the domestic economy. Home building has been hit by the scarcity of mortgage money. Automobile sales seem to have suffered from more expensive car financing, the recent furore about car safety and the fact that after three years of record automobile sales, Canadians would seem to be well supplied with new cars.

Unemployment declined to 3.3% in April, but a slight increase took place in May. Despite immigration and retraining schemes, there remains a scarcity of skilled labour in most provinces and even of semi-skilled persons in some areas.

In spite of the slower rate of growth, Ottawa economists do not feel that a recession may be around the corner ,and most economists in the U.S. seem to be of the same feeling.

The slow-down in the economy would suggest that the measures taken by Ottawa to prevent the boom from getting out of hand, are having some effect. As everybody is painfully aware, personal income taxes have been raised, while corporations are paying a temporary special tax on cash profits. In addition, a tight money policy has been followed and it is difficult to obtain bank loans at the moment. The shortage of money is having its affect on housing construction as mentioned above. The purpose of all these measures is to diminish the demand for goods and services and bring it in balance with what can be produced by the economy. When demand is larger than the supply, the result is prices increases; in other words inflation.

Despite the measures taken by the Government, price levels are now rising faster than at any time since 1961. It is forecast that prices may rise 4% this year as compared with 2.9% in 1965.

One area where supply is falling short of demand is labour. As a result we are plagued with a record number of strikes as Unions try to take advantage of their strong bargaining position. In the past few weeks a number of disturbing wage settlements have been made. In the Seaway strike the Canadian Government approved a wage settlement providing for a 30% increase in wages over two years. This large wage settlement is clearly inflationary. The figure compares with the guidelines laid down by U.S. President Johnson allowing a 3—3½% wage increase per annum. It will be extremely difficult for the Canadian Government to refuse a similar agreement to the railway unions which are negotiating at the moment, and once a pattern has been established other unions will try for the same gains.

Summarizing, the prospect seems to be for further inflation in Canada and if we are not careful, we may nullify the benefits of the 1962 devaluation of the Canadian dollar and become un-competitive again with foreign industry. Some observers even feel that the course now taken by the Canadian Government will eventually lead to another devaluation.

After many false starts, the Liberal Government, finally mustered enough courage to introduce the new Bank Act in Parliament. The reason for the delays has been the controversial 6% limit on what banks may charge to customers.

Minister Sharp was all for abolishing the ceiling completely, but this proposal would have almost surely led to the defeat of the Government of the House of Commons. The compromise proposed now is a gradual abolishment over a period of years. It is difficult to judge what the consequences of this will be. In the end the small business man may benefit, as now he may be able to get a bank loan at a higher rate of interest, while previously he was not able to get a bank loan at all, and was forced to go to a Finance Company. Of course the legislation is not passed yet and anything can happen in the meanwhile.

Drs. J. P. Verseveldt

THE CANCER THAT CAN BE PREVENTED

by Dr. J. Van Belle

When a woman develops cancer it is most likely to be in the genital tract (ovaries, tubes or womb), the breasts or the digestive system. One of these cancers — cancer of the cervix — can be detected at a very early stage. As a matter of fact, so early that the cancer is curable for almost one hundred per cent. Cancer of the cervix — the lips of the womb — starts with the appearance of certain abnormal cells. And the important thing is that right in the beginning these cells are very superficial, i.e. they do not invade the lips of the womb to any depth. We do not have to probe to find them, but when we simply scrape the surface of the cervix we could gather them without difficulty. They may be present for a long time before the true cancer develops or it could even happen (but this only very rarely so) that they disappear and cancer as such does not develop. Generally speaking, however, their appearance is a threat to the life of any woman and some kind of action has to be taken to prevent a painful, slow and agonizing death.

It is extremely fortunate that these abnormal, malignant cells can be detected at this early stage by a very simply technique. Papanicolaou smears (usually simply caled 'pap' smears) are easy to do and do not take more than 5 minutes. Ideally, every woman after the age of thirty should have one done every year. Now this is a truly difficult point. Many women resent the test, I am sure, because a pelvic examination is involved. (The smear has to be taken from the cervix and the vagina). Most of these women feel extremely healthy and have no complaints whatsoever. There is no spotting, no bleeding, no pain. This absence of signs and symptoms convinces them even more that there is nothing to worry about and that it is simply silly to even ask the doctor for this test. Just remember, however, when you do get a discharge, bleeding or pain, any cancer could be present in a much more advanced stage than simple superficial cells. And then the cure rate is not 100% anymore but much lower. 'Pap' smears are just as important as the checking of your blood pressure — 't may save your life!

The question may be asked: what happens when a smear comes back from the laboratory and the report tells us that there are some abnormal cells? When this is the case, biopsies have to be taken from the cervix to confirm the diagnosis. (In biopsies small pieces of tissue are taken and these in turn can now be examined with a micoscope). The treatment of the pre-invasive cancer (cancer that is only present on the surface) depends somewhat on the age of the patient. When she is still young and wants to have more children the treatment is very conservative. Surgically as little as possible is removed: a cone is excised out of the cervix and the womb is left alone. Following this the patient should be seen repeatedly by her family doctor in order to detect early recurrence of cancer. When the patient is a little older and has passed the age of child-bearing the ideal treatment is the removal of the womb. This might seem somewhat radical but it is better to die at the age of 90 without a womb than at the age of 45 from a terrible cancer.

In summary every healthy woman over 30 should have a 'pap' smear done every year. It is often important that she directly asks her doctor for it. It is difficult and almost impossible for the average physician to phone every woman past 30 and convince her to come to his office to have a 'pap' smear done or to tell a patient who comes to him with a sore finger, that a pelvic examination and a smear are more important. It is the individual woman who is responsible for the making of an appointment with the doctor with the specific purpose of having a 'pap' smear done.

Death due to cancer of the cervix can be nil, zero; but without your help and cooperation, without your sense of urgency to have that 'pap' smear done, this ideal will never be achieved.

CHRISTIAN SCHOOL

(Continued from page 9)

David is a type of Christ. Our Lord came into this world that was completely in the steel-jawed grip of the Prince of Darkness. Christ came, longing to win it back and to redeem it.

As followers of the Lord of lords, do we still crave for and deeply desire that *all* may be won back for Christ? Do we still long that this whole cosmos may be rescued from Satan's claws and placed in the nail-pierced hands of the reigning Redeemer?

The three senior officers heard David's plea and without further hesitation risked their lives to get the water from Bethlehem's well. Reckless? Foolish? We see here FAITH IN ACTION. Here was a real breakthrough, a *doorbraak*, that can make us jealous. Sikkel says in his commentary on this passage that this is "de heldenmoed in het Koninkrijk Gods."

What about our courage in God's Kingdom? Is there still "*heldenmoed*" among us? Are we still driven by the real courage of God to engage in "breakthroughs"?

Our Lord came into enemy territory. He never said, What's the use? Instead, He conquered. Following after Him, let us keep on conquering, until every nook and cranny of the universe bears the imprint of the King.

When the three courageous men returned with the water from Bethlehem, David did not drink it. He poured it on the ground as a symbol of dedication to his God. It was David's offering to *God* who had made this breakthrough a possibility.

Whatever we may accomplish for God, individually and concertedly, let us not heap adoration on self, but give *God* the glory.

Abraham Kuyper, that staunch Calvinist of the Netherlands, published in 1912 a 3-volume work entitled *Pro Rege*. In his day nearly everyone knew what he meant, even though the title was in Latin. Not a few took these words and used them as a slogan in the development of the Christian schools. One seldom hears this slogan today. Now I am not making a plea to re-introduce this phrase, but I am pleading for what it stood for. The Kingship of Christ needs to be re-emphasized, reiterated, and re-introduced into our thinking. It may lead to a deeper conviction for maintaining Christian schools on all levels. The "breakthrough' in education is a must because our Lord would want also this strategic field to be in subjection to Him. Christian education is not a luxury but a necessity.

III. *THE NEED FOR CHRISTIAN DISTINCTIVENESS*

If our Christian schools are going to survive does not only depend on the availability of cash and the power of conviction, but no less on Christian distinctiveness in our schools. And this is where the Christian teachers come in .

Unless our schools maintain their Christian distinctiveness the Christian schools will not last for very long and will surely disintegrate.

At a teachers convention in 1951 Dr. Henry Zylstra made a strong plea for Christian distinctiveness in our schools. Our schools must really present Christian education which is both education and Christian. "Our schools must be schools — that for one thing. And then they must be Christian — that for another thing."

Some Christian teachers have gone in strange directions to prove the distinctiveness of the Christian school. Dr. Zylstra writes:

One hears such strange stories sometimes of how far afield an occasional teacher will go in his eagerness to establish the distinctiveness of the Christian school . . . . I hear of teachers who suppose they are making arithmetic Christian by having the pupils take dimensions of the local church instead of a farmer's corncrib. There are others who refuse to give a pupil an A for excellent work on the ground that according to the Christian view man is imperfect and cannot therefore be excellent. It is reported of a teacher of geography that he spends more time on the geography of Palestine than of any other country including our own, and of a teacher of drawing who will have the pupils draw nothing but the animals in the ark. There are teachers of literature who choose only novels which treat of ecclesiastical subject matters, and have nothing to do with poetry unless it be a rimed version of the judges of Israel or the names of the apostles. (*Testament of Vision*, p. 146 f.)

I salute these teachers in being eager and willing to be distinctive. But this kind of approach is, of course, worlds apart from the distinctiveness we must seek. It is my hope that our Christian teachers at the Summer Course in Hamilton as well as all the others whose absence we bemoan, but whose reasons for their absence may be good ones, that they all will wrestle with this subject of what makes education really Christian. We haven't arrived!

What a tremendous task confronts the Christian teacher. What a challenge to interpret all things in the light of the Scriptures. The intrinsic connection between the Bible and the various fields of learning is not always so apparent, though this connection may not be denied. Let us never tire of seeking these connections and let us not evade this pursuit to the glory of God. May this six-week Summer Course be precisely that: a united attempt to hear afresh the Word of God and to see its relevance for education.

The survival of the Christian school will depend on the Christian distinctiveness of the schools! It is my prayer that our teachers will enthusiastically study the excellent material that will be provided by such a qualified staff.

Will our Christian schools survive? Hudson Taylor once said: "Every work of God has 3 states: impossible, Difficult, and Done." Our Christian schools have gone through the "Impossible" stage, when it hardly seemed that they could ever begin. All of them are in the "Difficult" stage right now, and here they stay. On the day of Christ's return, He, our King, will write over all our schools the word "Done". When Christ comes again the whole cosmos will be full of His glory.

It will never be easy to maintain the Christian schools. There will always be the need for more cash, more conviction and more Christian distinctiveness.

Let us, however, stop our ears to all who would rob us of the vision that Christ must be Lord in education. James Russell Lowell once warned:

The wicked and the weak, by some dark law
Have a strange power to shut and rivet down
Their own horizons round us, to unwing
Our heaven-aspiring visions.

Let no one or nothing unwing our visions. For Christ's sake let us press on for the building up of Christian schools, high schools, College and University. Looking to Him to whom belong all things for wisdom and strength the future of the Christian schools, under God, will be assured.

*) Address delivered at the opening of the Summer Course for teachers in Hamilton, Ont.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOMETHING ABOUT ENDGAMES

In the National Chess magazine, "Canadian Chess Chat", Mr. Harry Rombach takes care of a ladder game about Endgames. This is quite a different field in chess than that of the Problems. Some like the Endgames much more, because the endless variety of chess develops itself more richly in them than in the problems. It has been said that problems are static, but endgames dynamic.

This time, before everything in our chess corner returns to normal again, I would like to show you an excellent endgame as our co-contestant, Mr. H. Rombach, published it in CCC. W. and M. Platouw are the authors. It is clear that white is not able to win; he rather risks a complete loss. But this is exactly the point: it says: white to play and draw.

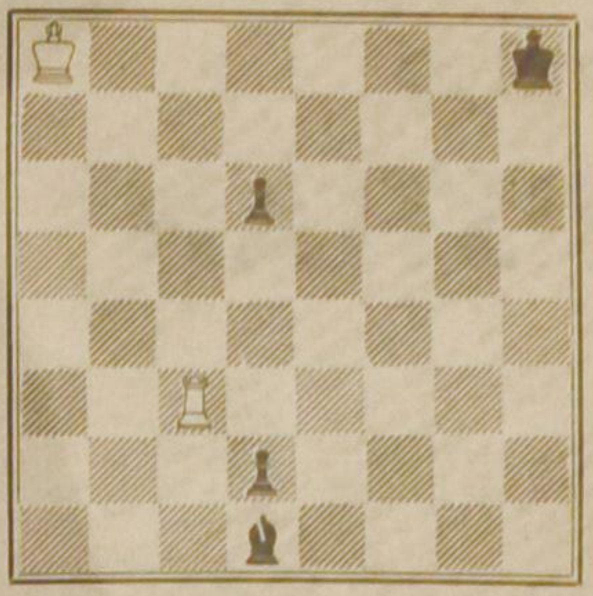

In case you might want to try the solution yourself, you should immediately stop reading of what I have written here and come back to it later to check what you have done turns out to be right. I warn you beforehand that you cannot solve this endgame in a few minutes. The problem is that white has to do something drastic. If he begins with a King move in order to get his majesty closer, the bishop goes to R4, defending the King against check from one side, and promotion of one black Pawn is certain. For these reasons it seems to be good to check the King by 1. R-R3 check, K-N2; 2. R-N3 check. Now the King has nothing better than to go back to R1 and after a new check to N2 again and so ad infinitum; so this game is a complete draw.

Don't you believe it? Look: the black King has only four squares where he can go to: R1 and 2, and N1 and 2, and nothing else. If he comes out of this corner, say to B1 or B2, the black Pawn may not promote, because, after 3. R-Q', B-B6 ch, white simply takes the Bishop with check and saves time to go back to Q3 and to take the Pawns. In that case white would even win. But if the King moves to B3, N3 or R3 the draw is evident. Again the Rook goes back to Q3 (1.R-R3 ch, K-N2; 2. R-N3 ch, K-B3 or R3; 3. R-Q3). The Rook is going to take the Pawn if the Bishop moves, unless the B gives check (B-B6 ch) which must be answered by 4. K-R7. Then the Pawn becomes Queen by 4. —, P-Q8/Q. But now white is able to check the black King and to attack the black Queen at the same time: 5. R x P ch, and black is forced to take the Rook: 5. —, Q x R, but this is the end, for white cannot move: the King is stalemated.

I know for sure that you will enjoy this endgame very much. If you want to become engaged in that endgame ladder contest, you should subscribe to Canadian Chess Chat, or ask for such a subscription as a birthday gift: The address is: % Dr. N. Divinsky, Dept. of Mathematics, University of British Columbia, Vancouver 8, B.C. The price is $4.50 per year, which amount should be enclosed in your letter. A. Guillaume, (one of those contestants, who have been with us right from the start) was the first one who reached the top of the ladder in CCC. Yours truly fell just one point short. All of our contestants have now a nice chance to defeat their chess editor, just as G. has done.

Vacation

Where to go ?

NOVA SCOTIA

The province of Nova Scotia can be reached by highway from New Brunswick at Amherst, N.S. on Highways 2 and 16, or by ferry from Bar Harbor, Maine, and various spots in New Brunswick.

Cape Breton

At the tip of the province is Cape Breton Island, now connected to the mainland by a causeway. Here is a lakeland area where the first flights in the British Commonwealth were made in 1909, and where the Alexander Graham Bell Museum at Baddeck features the early man-carrying kites and aircraft made under the telephone inventor's sponsorship. At Sydney it is possible to go undergrond in a coal mine which extends far out under the Atlantic Ocean. Another highlight is the Cabot Trail, now fully paved, encircling the Cape Breton Highlands National Park. It is known as one of the most spectacular scenec drives in North America.

Only 100 miles long and 80 miles wide, Cape Breton boasts — the only college in North America to teach Gaelic; a genuine Gaelic Mod; French-speaking communities that date back to Longfellow's Evangeline; a restored 250-year-old French Fortress; charming fishing villages with an old world atmosphere; some of the most up-to-date parks, hotels and motels on the continent.

Gaelic, the ancient tongue of Scotland, is taught at the college at St. Ann's.

In a small museum near the entrane to the log cabin Gaelic college, are the furnishings and clothing used by Angus McAskill, the seven-foot-nine-inche giant who lived at St. Ann's and died there a century ago.

Not far from St. Ann's is the lush farming country of the Margaree Valley. Here the signs are in both French and English, for here live the Acadians, descendants of the early French settlers immortalized by Longfellow. The names of farming and fishing villages are French. The people speak French. In mid-July they hold an Acadian Festival at Cheticamp. In this fishing community stands a huge stone church such as you might find in a big ity, built entirely by the people of the area with freestone from the region.

Cheticamp is one of many communities in Cape Breton where you can go salt-water fishing for mackerel and cod. Rugweaving is a basic handicraft and you'll see women outdoors and indoors busy at their spinning wheels.

As you cross the $23,000,000 Canso Causeway (cars pay 75 cents toll) from the Nova Scotia mainland to Cape Breton Island, and are soon in the Bras d'Or Lakes region. The hills become rugged and heavily forested. At every turn of the road is a new panorama. If you like boating, you can cruise the lakes in your own or rented motorboat.

At Baddeck, a lumber town where ships from Europe come to take on pulpwood, is the Canadian government's Alexander Graham Bell Museum. The telephone inventor's many contributions to hearing, flying and education are displayed here in a practically all-glass building. Bell, who had his summer home nearby, is buried on the hillside overlooking the beautiful lake country.

A large part of the 184-mile Cabot Trail is through Cape Breton Highlands National Park, where there are good beaches, campgrounds, picnic sites, nature trails and an 18-hole golf lub. Spectacular senery is everywhere. In this 367-square mile game preserve deer, moose, black bear, beavers and many other smaller animals can be seen off the highway. Some 180 different kinds of birds have been spotted. Trout and salmon fishing is permitted without license in the park.

You can leave the Cabot Trail at Indian Brook and take a short 50 cent ferry trip across St. Ann's Bay to Englishtown and the lush farms of Boularderie Island. There are island bird sanctuaries off shore.

Louisbourg

At the tip of Cape Breton is Louisbourg.

Stone-by-stone and fragment-by-fragment, American and British archaeologists are hard at work restoring the mighty fortress of Louisbourg — a French fort captured by the Americans and destroyed by the British more than 200 years ago.

Completed in 1713 when the power and majesty of Louis XV was at its heights, the 'invincible' fortress of Louisbourg controlled the vital St. Lawrence sea lane into France's New World empire.

Today, as a cost of $12,000,000, Louisbourg is being reconstructed to become the largest national historic park in Canada. Much of it will be ready in time for Canada's centennial celebrations in 1967.

Special viewing areas have been set up to give visitors a grandstand seat while history is rebuilt. They can watch as the massive walls are restored in their ariginal location and clues to the life of 250 years ago are uncovered.

Throughout Cape Breton Island there are provincial and private campgrounds for tents and trailers. Motels and small hotels are scattered throughout the area, ranging from simple housekeeping cabins to luxury hotels such as the provincial government's Keltic Lodge in Cape Breton Highlands National Park.

Halifax

Halifax, Nova Scotia, is one of the marine cross-roads of the world. If you climb to the parapet on the star-shaped Citadel on a bright sunny day, you will see the Halifax Harbor spread out below, its waters filled with colorful sailboats, grey ships of the Canadian Navy, freighters and passenger steamers from all parts of the world.

In the distance is the Angus L. Masdonald Bridge, almost a mile long, spanning the northern part of the harbor to the adjoining city of Dartmouth.

In the foreground is one of the ctiy's landmarks, the clock-tower with four faces. The clock has been ringing the hours for Halifax since it was brought over from England in 1803.

In Halifax was the first post office in Canada, built in 1752. The site is now a branch headquarters of Canada's famous scarlet-coated Mounties.

In the founding year, 1749, the first Protestant church was built and is still in use. The cemetery of St. Paul's, now in the city's business center, has stones dating back to 1752.

The first printing press in Canade was set up here in 1751 and the "Halifax Gazette", the first newspaper, came into being the following year.

There are many more historic sites in the city. You will be interested in the old cannon in the grounds of Province House, where the Nova Scotia legistlature meets. The cannon came from the U.S.S. Chesapeake, which was defeated in 1813 by the British frigate Shannon.

Have a Pleasant Vacation

Our plant will be closed from July 23-Aug. 1, 1966. The issues of our paper of July 22nd and 29th therefore will be combined.

The next issue of Christian Courier will be published AUGUST 5th.

THE WORLD OF BOOKS

"CANADA: THE UNEASY NEIGHBOUR", by Gerald Clark; published by McClelland & Stewart Ltd., Toronto-Montreal. Hard cover edition entails 433 pages.

With the smoothly flowing words of a polished professional writer, and with the objectivity of an innocent outsider, Mr. Gerald Clark has deeply penetrated into the current problems of a slowly maturing nation. Thought breaking phrases which threaten to break the reader's tongue seldom occur in the rapid flow of words and thoughts, and Clark's well-balanced and objective account ensures the reader with few generalities and plenty of facts. His objective appraisal of Canada's current political and social problems, stands in sharp contrast to George Grant's highly pessimistic "The Lament of A Nation".

The first paragraph of Clark's last chapter serves to illustrate the quality of his writing. Comparing Canada to a middle-aged man, he writes that this man (Canada)

"'finds material prosperity . . . but cannot derive full pleasure from it because he is distracted by a marriage that is in danger of breaking up. Or, if he is nonchalant about such a possibility, he nevertheless suffers a vague but nagging guilt feeling that perhaps he should not be quite so relaxed. For . . . he knows . . . that a huge corporation, namely the United States, is expanding so quickly that inevitably it will overshadow and engulf his own business. As though this is not enough, he sometimes wonders, as many men do in their middle years ,if he has really accomplished much with his life. This doubt is not terribly deep, because a sense of pomposity also swirls within him. What he really craves, amid the contradiction, is the confidence that someone wiser and stronger than himself will be available to provide reassurance and direction".

Clark's objectivity however does not apply to his basic and recurrent theme, namely that "probably the greatest of all of Canada's conflicts" is the one "between her own interests — or imagined interests — and those of the United States". For this theme is based on the old economic interpretation of Confederation — namely that each province entered confederation mainly, if not solely, on the glorious promise that the Federal Government would relieve them of their financial debt responsibilities which were, at that time, threatening to split the provinces' foundations. It must not be thought, however, that Mr. Clark's personal account of our current Canadian problems is a purely one-sided account; on the contrary, he delves deeply into the social and political considerations which prevailed at the time of Confederation and which today account for the continued union amid maturing forces demanding separatism.

Mr. Clark's novelty lies with his comparison between the CanadianUS- and the French-English relations, for he conveys the idea that the anti-English separatist feelings among French Canadians today are in many ways similar to the anti-American national feelings among English Canadians. Both are stimulated by a foreign economic control (the English control of Quebec's economy, and the American control of our Canadian economy), both are debating to minimize this control, and both are struggling to prevent a corresponding political control.

"Canada: The Uneasy Neighbour" clarifies the meaning of separatism,, a word which to many Canadians has only some vague meaning, and the book correctly destroys the ill-conceived idea that French Canadians alone hold a monopoy on the separatist feelings and aspirations.

To every conscious Canadian who is interested in the welfare and conditions of his fellow citizens and who has an interest in the welfare of his country, I recommend this book.

H. R. Jonker

The Death of God

②

The following represents the central point of Dr. Runner's talk as it concerns the Puritan age and subsequent developments. No effort is made to reconstruct exactly the original speech. It is rather a short summary of his words to show what he meant. — J.C.V.

The Universality of the Problem of Christian Education

We have seen how the eclectic attempt at organizing a programme for higher education by Melanchton went awry. We should not suppose, however, that this was a distinctly European problem. It has also been present in the American history of education, and is still very much with us today.

When the Puritans came to America, much to the chagrin of the Indians, they carried with them a ready-made system of thought which had much in common with the Anglican way of thinking of the late sixteenth century. That is, although both groups were firmly convinced that man is called upon to live his whole life in unquestioning obedience to God, and that all aspects of the creation are under the sovereignty of God, this kind of 'believing' had never been put into 'thinking', which means to say that this confession had not been applied, as it always must be for the sake of sustaining the faith, in education, in the working out of a systematic way of thinking.

Although Puritans brought Reformation ideas to America, they also had inherited, quite involuntarily, the classical-humanist system of education, and this eventually came to be the first principle of education, as it had been in the case of Melanchthon. The American historian, Will Herberg, who, by the way, is a Jew, wrote of this two-fold influence: "Even Puritan orthodoxy was not quite single-minded in its educational outlook; for the Puritans were not only the apostles of the Reformation, but also the heirs of Medieval scholasticism and the humanist Renaissance." 1. Historian Clarence H. Faust writes of Edwards: "In the midst of these controversies, Edwards erected a stately and well-buttressed theological and philosophical system, a system built both of materials inherited from his Calvinistic forebears and of materials boldly seized from the philosophical schools of his time." 2.

This tendency to synthesize, or run the two together, ran right through nearly all of Puritanism. What were these philosophical schools Faust speaks of? These were the schools which relied upon the classics, ancient morality, and a pagan concept of self-realization; in short, these schools were based upon a whole **system** of non-Christian thought! Perry Miller, eminent scholar of Puritan studies, writes: "The miraculous fusion of Puritanism and Hellenism which he (John Milton) achieved is unique **only** in his grandeur of expression; the same **combination** of religious dogma, with the classics, of Protestant theology and ancient morality, was the **aim of the curriculum at Harvard College**." 3. (Emph. mine, J.C.V.)

But, the aim of the colleges was to make better Christians! Puritans persistently asked: which system of education would best serve this end? The existing humanistic system with its ideal that the good life was the life **according to reason?!** Herberg is very perceptive as he states the problem clearly: 4.

> If man's good was the "life according to reason", as it was in the classical-humanistic ideal, then a liberal education along academic lines was obviously appropriate; but how appropriate was it, indeed what sense did it make, if man's good is what the Christian faith must hold it to be — to know and to do the will of God? How could the liberal arts, plus the classical and philsophic and literary disciplines, serve to actualize the Christian life?

A very pertinent question, indeed. It was no wonder, then, that the Puritans did not **know** what it meant to be Christian. They "felt", "sensed" something, but what they felt and sensed of some spiritual realm "out there somewhere" did not affect their systematic thinking, did not provide them with Christian education, did not offer them an explanation of how this life is to be ordered and seen by the light of God's Word. Blinded by a pagan way of thinking, they could not see their way clear to creating a Christian Mind from their Christian faith.

How could this unnatural 'fusion' of principles do anything but produce 'religious schizophrenics', as it did in Edwards' case, or cause people to **ignore** the true problem of trying to build a systematic education by the light of God's Word? For although Faust may comfortably speak of the 'stately and well-buttressed theological and philosophical system' of Edwards, he conveniently forgot, it seems, Edwards' incessant complaints about being unable to reconcile pagan learning and Christianity. 5.

Little wonder, then, that, as Herberg has it, "secularizing tendencies made themselves felt". 6. These tendencies accelerated in the eighteenth century and during the Great Awakening revivals. Both the Pietism of the revivals in America and Europe, and the Quietism within Roman Catholic circles were unable to answer the century-old Puritan question: what kind of education for religion? The question reflects a distressingly incorrect view of religion, because: 1.) it presents religion as a dimension of life, one which is equivalent to 'mystical feeling' of 'supernatural sensing', rather than as a dynamic principle or power for all of life; and 2.) it is illogically founded on the assumption that inherited Graeco-Roman mind is a sufficient foundation for Christian education. Herberg says: ". . . whereas the purpose of Puritan education was Christian, its philosophy and psychology were humanistic, harking back to Athens rather than to Jerusalem." 7.

To illustrate the division between 'religion' — an incorrect understanding of it — and 'life' in Jonathan Edwards, I will quote Edwards himself. 8. Concerning the 'feeling', 'passion' of religion, he says:

> Sometimes, only **mentioning** a single word caused my heart to burn within me; or only seeing the name of Christ, or the name of some attribute of God. And God has appeared glorious to me, on account of the Trinity. It has made me have exalting thoughts of God, that he subsists in three persons: Father, Son, and Holy Ghost. The sweetest joys and delights I have experienced, have not been those that have arisen from the hope of my own good estate; but in a direct view of the glorious things of the gospel. When I enjoy this sweetness, it seems to carry me above the thoughts of my own estate; it seems at times a loss that I cannot bear, to take off my eye from the glorious, pleasant object I behold without me, to turn my eye in upon myself, and my own good estate.

Then, in connection with life (existential situations) Edwards writes: "But some time after this (1725) I was again greatly diverted with some temporal **concerns**, that exceedingly took upon my thoughts, greatly to the **wounding of my soul.**" 9. (Emph. mine, J.C.V.)

What are these supposedly hideous 'temporal concerns' which wounded his soul? They were the day-to-day concerns of life, or, more pointedly perhaps, our place and task in God's creation. Quite clearly, religion had been relegated to some "spiritual" realm. Also, it is evident that **classical-humanist** tradition, often so hotly defended by the theologians themselves, had bred a misunderstanding in the minds of Puritans and had manifested itself in the form of terrible incongruities in their daily lives. Those who, like Edwards, cared, had grown accustomed to "staring oneself into a state of stupefaction" (which then they called 'religion') and let the world go by; by far the majority of folk — and I am now also including their descendants — declared: 'let's clear the forest, build our homes and schools, and send religion to the **hanging-tree.**'

In connection with this false understanding of religion which Edwards had, and in which man's highest delight was the contemplating of "Being, simply considered", or to gaze on God, so to speak, Dr. Runner told a short anecdote: 'I had a professor in Amsterdam who said: we are to study the **creation** by the light of the Word of God. If you are in a dark room, and you need to study the contents of the room, you need a lamp. Therefore, you light the lamp. And when you are going to observe the contents of the room, and are going to try to understand the room, what do you do, do you look at the lamp?' In explanation, he continued: 'I think that Christians in this way have been staring at the word of God. Yet we are to walk **in the creation**, we are obliged to form it, **by the light of the Word**. Our minds, hearts, ears, eyes, and hands are to be directed to the creation. In that sense the Communists are right: it is this world with which we have to work. As opposed to the Communists, we believe that it is imperative to do this by the light of the Word.'

Dr. Runner concluded his discussion with: What effect has this sort of development had on Christian scholars today? If a Christian scholar in our time wishes to discuss any cultural topic he is compelled to step out of his skin as a Christian and he has to step into a world, into problematics, and into terminology fashioned by the humanist tradition which enjoys a formidable history of from three to four hundred years. There is no Christian problematics, no Christian terminology; there is no **Christian Mind.** Why not?

Augustine, at the end of his life wrote in his **Retractiones**: "I have given too great a place to the pagan philosophers. I wish I had stayed closer to Scripture as the sole guide of my life and thinking." And then he died.

Yet, the writings in which he had given too great a place to the pagan philosophers were the source material for the theologians of the Middle Ages!!

Calvin saw the need for a Christian world and life view. But it did not come because of the lack of structural insight of people, such as Melanchthon, who were organizing the programme for the universities.

Abraham Kuyper pleaded for a Christian world and life view. It was for this reason that men after Kuyper concentrated on this work. The development of a world and life view, or philosophy, properly understood, is a **central** discipline. Every other discipline, which we call the special sciences, all have to do, at the heart of them, with problems of philosophy. That is to say, they have to do with the problems of structure, with the problem of the interrelation of concepts. Therefore, if we wish to form a Christian mind, we will have to formulate, or rather, continue to formulate, a Christian philosophy from the first beginnings which have been made in the last decades.

This is not being done in our colleges. We may have academic or functional excellence, we may gain recognition, but we are **not** forming a Christian mind in our current educational institutions. That is why there is such distressing need for the kind of work which the ARSS is trying to do.

Footnotes

1. Charles Frankel, "A History of Philosophical Studies", ed. by Vergilius Ferm (New York, 1950), p. 267.
2. Will Herberg, "Religion and Education in America", in **Religious Perspectives in American Culture**, ed. by James Ward Smith and Leland Jamison (Princeton University Press, 1961).
3. Quoted from "Introduction" to **Edwards**, selections, ed. by Clarence H. Faust and Thomas H. Johnson (New York, American Series Century Series, Hill and Wang, n.d.), p. xv-xvi.
4. Quoted from Perry Miller's contribution to "Introduction" to **The Puritans**, ed. by Perry Miller and Thomas H. Johnson (New York, Evanston, and London, Harper & Row, n.d.), p. 20.
5. Will Herberg, "Religion and Education in America".
6. For more information on the tensions in Edwards, read especially his debates with the 'rationalist' Charles Chauncy and Miller's analysis of Edwards' eulogy in memory of his uncle, Colonel Stoddard; the latter can be found in Perry Miller's **Errand into the Wilderness** (New York, etc., Harper & Row, n.d.), p. 163-166.
7. Will Herberg, "Religion and Education in America".
8. Ibid., p.
9. For a clear understanding of Edwards' religion and psychology, refer to his "Personal Narrative" and "The Nature of True Virtue".
10. This notation explains both footnotes; the passage referred to is taken from Edwards' "Personal Narrative", as it is found in **The Puritan in the Enlightenment: Franklin and Edwards**, ed. by David Levin (Chicago, Rand McNally & Company), p. 10 and 9 resp.

1867 | 1967

expo

"MAN AND HIS WORLD"

Montreal (Expo) 67) — The world in microcosm is taking shape, according to plan, on one thousand acres of islands in the St. Lawrence at Montreal.

With about a year to go before opening day — April 28, 1967 — the outline of the 1967 World Exhibition, is emerging as a visual document of the theme "Man and his World".

By the end of this year, about 90 percent of all construction will be complete, leaving only such projects of Habitat 67, a few late-starting pavilions, and necessary springtime landscaping to be finished during the first four months of the exhibition year. All projects are scheduled to be finished in time for opening day.

About 70 countries will participate, as well as such agencies as the European Economic Community, the United Nations Association, all the provinces of Canada, at least three states of the United States, and a representative cross-section of Canadian business and commerce, numbering more than 900 companies as participants.

Expo 67 will be the largest world exhibition ever staged. It has given rise to several notable firsts.

It will be the first major world exhibition to give tangible expression to a central theme. "Man and his World". More than 20 acres will be devoted to theme pavilions. National participants are co-operating by illustrating the theme in their own pavilions and the same theme areas.

The Soviet Union, for instance, will have a $15 million pavilion, which will include a Cosmos Hall, illustrating Soviet achievements in space.

The exhibition will explore not only the frontiers of space, but will present a study of all endeavours of contemporary mankind; his progress and aspirations in the fields of health, exploration, community life and culture. In conjunction with the exhibition a World Festival of the Performing Arts will be held.

Prior to the start of the busy spring-summer construction season, work was underway on more than 60 structures on the Expo site. About 2,500 men were employed on these projects. The number of projects under construction and the number of men employed on the site will both be double during the busy season.

All the underground services, sewers, conduits, gas and water mains have been installed. The road and canal systems have been delineated. The 2,265-ft. long Concordia Bridge, a new link between Montreal and the exhibition isles, was completed last fall, three months ahead of schedule.

The tunnel under the St. Lawrence, linking Montreal to the opposite shore, has been completed. The new Metro, or subway system, will be in operation late in 1966. A subway station is being built on this line at Ile Ste.-Hélène, the exhibition site.

A major portion of the rail for the mass transit system on the exhibition isles has been put in place. This mass transit system will offer free transportation within the exhibition gates. Visitors will be able to get on and off the system as many times as they want.

"There is every reason for optimism that Expo 67 will be ready on schedule," says Col. Edward Churchill, the director of installations, and as such the boss of construction.

"In fact, I am much more confident now than I was two years ago."

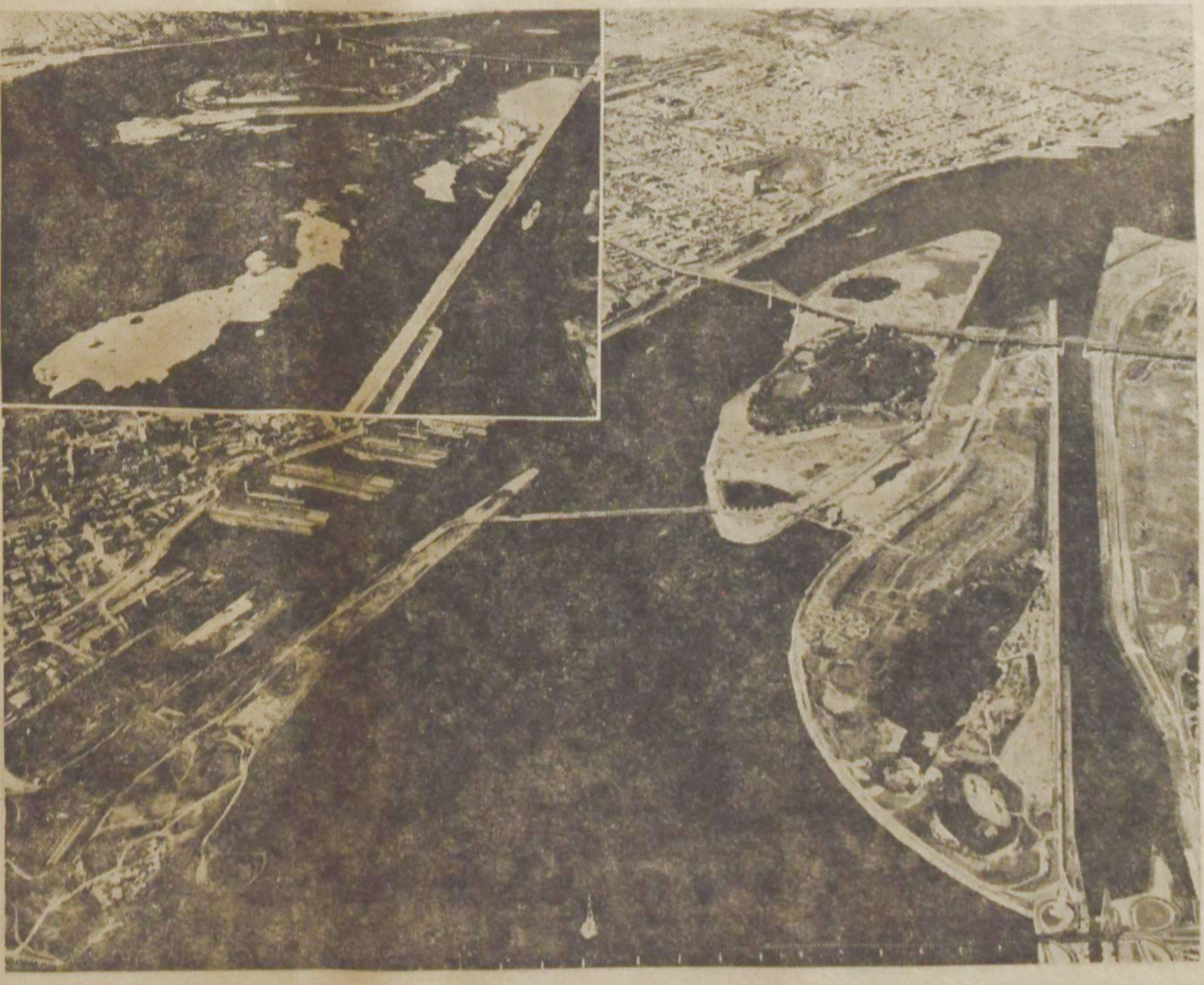

The site of Expo, then and now. The inset shows Ile Sainte-Hélène as of July 23, 1963, just before work began on enlarging the site. The main picture shows the Exhibition grounds today.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, and great joy we announce the arrival of our son on July 7,

BRIAN - HENRY

Born on June 4, 1966.

Mr. and Mrs. John Wiersma.

R.R. # 4,
Uxbridge, Ont.

Thankful to the Lord we announce with happiness the birth of our son

NORMAN JOHN

Pete and Wilma Groot,
nee Van Oenen.

Box 451, Winona, Ontario.
July 11, 1966.

The Lord entrusted into our care a seventh child, we announce the birth of our fourth son

GARY RICHARD

Mr. and Mrs.
G. Van der Vecht.

R.R. 2, Burgessville, Ont.
July 13, 1966.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by
J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

VOORTMANS *Dutch Style* COOKIES

let you see how good they really are

... and they taste just as good as they look

Look for VOORTMANS on the cookie shelf at your favourite food store. They cost no more, but you'll be delighted with their finer quality and "different" taste.

VOORTMANS
Dutch Style Cookies

Buy them at your local food store

Mr. & Mrs. John De Vries, R.R. 1, Princeton, Ontario are happy to announce the forthcoming marriage of their daughter

EPPIE BEEKSMA
to
Mr. KLAAS EGBERS

son of Mr. & Mrs. Anton Egbers, Velsen-Noord, the Netherlands.

The wedding will take place D.V. on Friday, August 12, 1966, at 3 p.m. in the Gereformeerde Kerk te Scharnegoutum, Nederland.

Ds. W. E. M. Honing officiating.

Future address:
IJsbrechtumerweg 166,
Scharnegoutum,
The Netherlands.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Did you (in Eastern Canada) receive a letter from

SALEM

and did you reply?

If not,

DO IT NOW,

please.

CROSS WORD PUZZLE

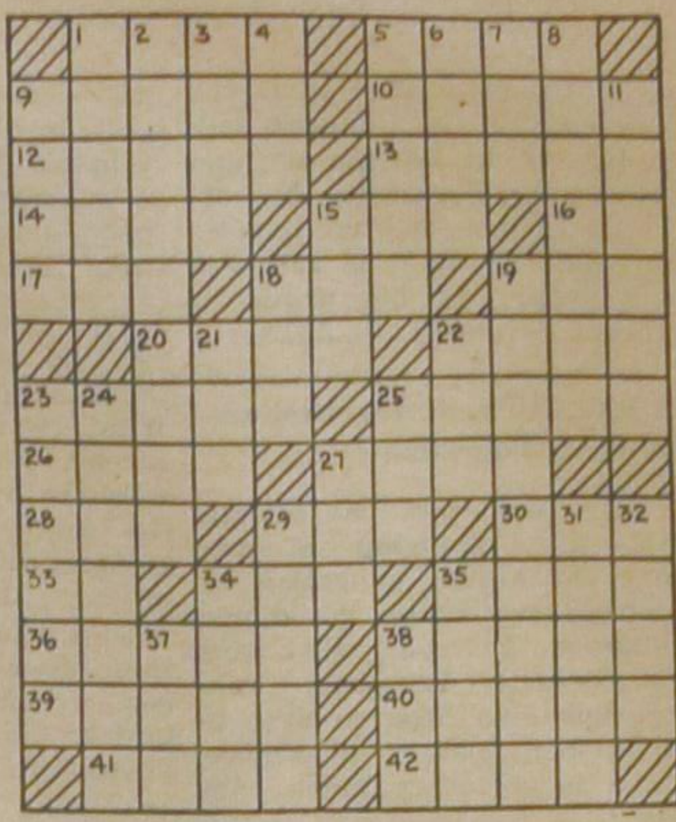

ACROSS
1. Distant
5. Marx men
9. Short vowel mark
10. Of a certain line
12. Job for a jeweler
13. Languished
14. Workers of a sort
15. Humor
16. Neighbor of S. D.
17. Annamese measure
18. Youngster
19. Excitement
20. Chief Norse god
22. Molding
23. TV group
25. Exhibitions
26. Away from storm
27. Harbor
28. Cover
29. Coxa
30. Projecting piece
33. Pronoun
34. Kitchen utensil
35. Colonnade
36. Come in
38. Small supporting timber
39. Bridle straps
40. Drug
41. Anglo-Saxon serf
42. Jr. and others

DOWN
1. Stadium
2. Adorned with garlands
3. Birds
4. Soak flax
5. Quick
6. Egress
7. Clamor
8. Slim
9. Obnoxious child
11. Edible roots of the taro
15. Pale
18. Sesame
19. Turmoil
21. English river
22. Rowing implement
23. Any pilgrim
24. Receiver of property
25. Coxcomb
27. Hole
29. —— of another color
31. Flowers
32. Thin cushions
34. Famous Quaker
35. Fly alone
37. Contraction
38. N.T. book: abbr.

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Support YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

FOR ALL YOUR BOOKS AND SUPPLIES
Christian Book Centre
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. Ph. JA 2-1234

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(79)

Meanwhile the outside world in which John carried on his work, while its pleasures and its duties failed to remove from his mind for five minutes — except during his preaching — the heavy absorbing cloud of anxiety, had more than its usual share of important event. The first bill for Abolition came before the House. John, in the gallery of the Commons, heard his young friend, white with strain and emotion, deliver himself of a masterly speech lasting three hours and a half. "I mean not to accuse anyone," said the voice, beautiful in speaking as in the singing which had once so attracted the Prince of Wales, "but to take the shame on myself. We are all guilty. . . ."

But in spite of his eloquence, which compelled praise from the veteran oration-taster Burke, only one hundred and sixty three were won against opposition of one hundred and eighty three. Events in France were looming larger in British minds than belated justice in Africa. Two months and two days after Wilberforce spoke, the Bastille crashed, and the rapid strides of freedom once seized by serfs were little reassuring to those who entertained forebodings about granting it to blacks. America praised the Revolution, claiming it as a result of her own precedent, and continued to develop her resources with slave labour. John rejoiced in the fall of the Bastille and shook his head as the pendulum began to swing from the cruel excesses of the rulers to the brutal license of the liberated. In the enthusiasm which swept many Evangelicals into political preaching he refused steadily to abandon the proclamation of the gospel for a programme of social reform which would leave sinners unredeemed, unchanged, but more comfortable sinners. "If all the brethren have preached according to the times," he wrote to a clergyman who rebuked him for not using his pulpit as a political sounding-board, "may not one poor brother be suffered to preach to eternity?"

The result of such preaching was making itself felt on the times, however. Hannah More sent him an inscribed copy of her first volume: **Thoughts on the Importance of the Manners of the Great to General Society** which went into seven editions; and followed it with **An Estimate of the Religion of the Fashionabl World.** These books, soon found in the library of every fine lady and of many fine gentlemen, disappointed their authoress, who saw only their failure to convert many of the fashionable for whom they were written, and had little concept of their effect in producing attitudes in which conversion would take place. "Ladies read me but no not heed me. The duchesses say they adore but do not mean business. They fail completely to grasp what is meant by plucking out the right eye," she said ruefully, and was cheered when John replied:

"There is a circle by which what you write will be read and which will hardly read anything of a religious kind that is not written by you."

"Read, yes! Because they have seen my **Percy** at the theatre or read by **Bas Blues.** Even admit 'How true!' to my most depreciative comments on their attitude. But change —"

John smiled at her animated, expresive gesture.

"'I planted, Apollos watered, but God giveth the increase'," he quoted. "I once knew a gardener who boasted that he could sow salad and have it ready when the meat was roasted. God sellom works at that speed."

"Oh, how I wish that my Mendip hermitage and your ministry lay nearer to each other, Mr. Newton. Failing that, I should love you both to visit me this summer." She broke off, suddenly sensitive to the look on John's face, glanced at his wife's frail form on the sofa, and was at a loss to continue. Mary's quickness of wit saved the situation.

"Dr. Newton and I thank you very much and shall put your invitation on our list," she said with demure emphasis. Her husband squirmed.

"Dearest, I have asked you not to mention —"

Hannah More turned to him with relieved interest.

"Dr. Newton? Please tell me. I have been at Gloucester House where one hears everything except the thing of importance."

Mary smiled triumphantly.

"Tell her, John. Or I shall. And if I do, you will like it very much less because I shall put on airs."

"The College or University of Prince-town in New Jersey," complied her resigned husband, "has seen fit, for some inscrutable though well-meant reason, to confer on me an honorary degree of Doctor of Divinity. And since the newspapers apprized the public, I have been the recipient of a shower of letters addressed to a Dr. Newton with whom I claim no acquaintance."

"If it were anyone else," said Mary, as the visitor looked at her in surprise, "I should believe him insincere. No, he means it. I have seldom known him so annoyed as when the post brings another letter."

"But surely, my dear Sir," said Hannah More warmly, "it is a matter for congratulation. The Americans are also to be congratulated on their perspicacity. I think I can safely say that I have never known a Reverend Doctor who had better claim to the title."

"Not having a pocket glass I cannot see if I am blushing," retorted John. "Nor, I think, should I need to protest to you, my dear Madam, further than to say simply, as I have already written to the College and to my misguided friends: I have neither the pretension nor wish for honours of this kind. However the University may overrate my attainments, I must not forget myself. I am determined not to assume the title of Doctor, unless I should receive a diploma from a college in the New Settlement of Sierra Leone. The dreary coast of Africa was the university to which the Lord was pleased to send me, anl I dare not acknowledge a relation to any other."

His feeling on this subject was, as Mary had said, deep and consistent. It led him to write to a Scottish correspondent who persisted in using the title, in terms much stronger than his courtesy normally permitted, stating that he would be forced to return unopened any more correspondence so addressed.

Similarly it was under protest that he let Bacon's friend Russell sketch him at this time. "There are faces better worth the commemorating," he insisted, wishing that such an artist had captured his Dear's face for him before illness had made her unwilling and unable to undergo the effort. Only when Russell offered to make the sketches during their friendly visits, did he agree, and the resultant pastel, his lips parted in conversation, an ironical deprecatory look in his eye, convinced him at once of its honesty, and of the years which Mary's illness had added to his appearance.

* * *

John raised himself gently on one elbow. The clock of St. Stephen's had struck seven long before but he had been unwilling to awaken Mary by stirring. She slept fairly well these nights, but lightly, and usually awoke before he was ready to rise. Now, however, her breathing was even and, though in the curtained October dawn he could dimly see her face, it seemed quite unconscious.

With long-practised control of movement remarkable for his slowly increasing girth, he eased himself out of the bed and went into the small adjoining dressingroom. When his toilet was couplete he returned and, drawing the curtain of the great bed carefully aside, knelt beside his still sleeping wife. They always prayed so before he left the room and this morning he must breakfast downstairs with a young minister who had come to him in desperate trouble. During these last months he had discontinued the Thursday breakfasts, which had become a vitalizing, often gay institution for Evangelical clergymen in the City. Mary had protested, but yielded to his argument that the extra labour was an unfair tax on the servants and Betsey. Frequently, however, when no other time served, he used the breakfast hour for interviews such as this. His home had become an asylum, particularly for young people in trouble: Betsey's friends, strayed members of his Olney flock, distressed acquaintance of the servants, young men away from home whose families persuaded them to get in touch with him. He had become unwontedly indignant when Richard Cecil ventured to take him to task for consoling where — according to Cecil — he should have rebuked. "Christ is the only one who can cast a stone," he said, sharply for him. "And the Holy Spirit alone can rebuke effectually. It is not for such a worm as I to break the broken reed or add to the sorrow of a disconsolate sinner."

Still Mary did not stir. There was no cause for alarm, though almost any unusual circumstances caused his heart to feel arrested in its beating. If it had been possible to entertain the idea he would have thought that she was deceiving him. Years ago and rarely — Mary never let custom stale her infinite variety — she had pretended sleep and he had watched until the flutter of an eyelid betrayed her, then kissed her into laughing wakefulness. But now —! He put the absurd notion from him with a sigh, prayed silently by her side, and with a last backward glance left the room, asking Betsey, before he descended the stairs, to watch for her mamma's awakening.

By the time the young man had unburdened himself and departed, Sally and Betsey had Mary ensconded on her sofa. She seemed much as usual, they had brought him word during breakfast; very quiet, Betsey said as he went upstairs.

Very quietly too she greeted him, answering his solicitude almost perfunctorily and showing an unusual lack of interest in his replies to her also perfunctory questions about his visitor and his programme for the day. At a loss and casting about to elicit the reason of her altered manner — perhaps a heroic effort to conceal home new pain or discomfort, although she denied it and he had never known her to lie — he noticed that her special pile of books was not at hand on her table and moved to place them closer.

"Don't bother, John. I don't want them."

"I'll put them there, anyhow," he said, anxiously cheerful. "Are your poor eyes tired? Shall I read to you?"

"No. My eyes aren't tired." When had he heard Mary speak fretfully to him? "I'm just tired of — of everything, I think. And I see no use in reading the Bible. It doesn't mean anything to me."

How wilt thou contend with horses? The words rang ironically in John's ears a few days later when, coming from another painful interview, he shut himself up in his study and paced the room, trying to master at least the outward appearance of his tearing grief before facing his Sunday afternoon congregation. Viewed from his present acme of agony, the long months of trial and apprehension seemed soberly tranquil. Mary's state had rapidly worsened. She made no efforts to appear cheerful and dully resented theirs. From a contradictory confusion of statement regarding her own share in the promises of Scripture, she had reached the point of declaring — though she spoke little of anything — that she could not believe that the Bible was true, or that truth existed. She had always been timid and hesitant about claiming her salvation but her whole-hearted interest in the Evangel, her identification with believers, her earnest desire to labour in the Lord's work, as well as many remarks in prayers and letters, carefully stored in his memory, had made him happily certain that only deep spiritual humility kept her from the assurance which some asserted so easily. Now she said — indifferently — that she had never had it; that if she ever had thought so, she was mistaken; in fact that she had probably thought herself into such a state in order to please him.

Such remarks were made to him in private, but the others could not fail to notice her change of habit and attitude. Seeing the puzzled pain with which Betsey watched her mother, he had obtained an invitation for her to stay with Mrs. Wilberforce.

(To be continued.)